



Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.14/2020/46.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten a 2020. október 2. és október 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2019. október 22. napján kihirdetett 41.Kb.107/2017/147. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt7 VII. r. vádlott cselekményét folytatólagosan, bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen, előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének (Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés I. fordulat a) pont ac) alpont és b) pont) minősíti.

Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

terhelt3 volt rendőr főörzszászlós III. r. vádlottal szemben kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés tartamát 2 (két) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés helyett lefokozásra ítéli. A kiszabott pénzbüntetés napi tételszámát 400 (négy száz) napi tételre súlyosítja. A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap. A szabadságvesztés időtartamába annak esetleges végrehajtása esetén az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendeli. A 400.000,- (négy százezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Átváltoztatás esetén egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Terhelt5 V. r. vádlottal szemben kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 4 (négy) hónapra, míg a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét 2 (két) évre enyhíti.

terhelt6 volt rendőr főtörzsőrmester VI. r. vádlott vádlottal szemben kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Terhelt10 X. r. vádlottal szemben kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés tartamát 1 (egy) évre, míg a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét 2 (két) évre enyhíti. A X. r. vádlottat előzetesen mentesíti a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

Ellenben Terhelt11 XI. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont) miatt emelt vád alól felmenti.

Terhelt1 I. r., terhelt2 volt rendőr főtörzssászlós II. r., terhelt3 volt rendőr főtörzssászlós III. r. és terhelt4 volt rendőr alezredes IV. r. vádlott által 2015. február 23. napjától 2015. február 24. napjáig őrizetben, 2015. február 25. napjától 2015. július 21. napjáig előzetes letartóztatásban és 2015. július 22. napjától 2015. október 20. napjáig házi őrizetben, és Terhelt7 VII. r. vádlott által 2015. február 23. napjától 2015. február 24. napjáig őrizetben, 2015. február 25. napjától 2015. július 21. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt rendeli beszámítani – a II., III., IV. és VII. r. vádlottak esetében annak végrehajtása esetére – a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

Terhelt1 I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzás összegét 2.700.000,- (kétfmillió-hétszázezer) Ft-ra csökkenti, amelybe beszámítani rendeli a vádlottól korábban lefoglalt és időközben értékesített gépjármű vételárát, 900.000,- Ft-ot. A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírői Letéti Csoportjának fizetési felhívására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

Terhelt10 X. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzás összegét 100.000,- (százezer) Ft-ra csökkenti.

terhelt4 volt rendőr alezredes IV. r. és Terhelt11 XI. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés halmazati büntetesként történő feltüntetését mellőzi.

Az eljárás során felmerült 1.552.689,- (egymillió-ötszázötvenkétezer-hatszáznyolcvankilenc) Ft bűnügyi költségől Terhelt1 I. r. vádlottat 128.733,- (százhuszonnyolcezer-hétszázharminchárom) Ft, terhelt2 volt rendőr főtörzssászlós II. r. vádlottat 16.852,- (tizenhatezer-nyolcszázötvenkettő) Ft, terhelt3 volt rendőr főtörzssászlós III. r. vádlottat 93.908,- (kilencvenháromezer-kilencszáznyolc) Ft, terhelt4 volt rendőr alezredes IV. r.

vádlottat 43.174,- (negyvenháromezer-százhetvennégy), Terhelt5 V. r. vádlottat 414.065,- (négy száztizennégyezer-hatvanöt) Ft, terhelt6 volt rendőr főtörzsőrmester VI. r. vádlottat 71.358,- (hetvenegyezer-háromszázötvennyolc) Ft, Terhelt7 VII. r. vádlottat 326.474,- (háromszázhuszonhatezer-négy százhetvennégy) Ft, Terhelt10 X. r. vádlottat 273.760,- (kétszázhetvenháromezer-hétszázhatvan) Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezi, a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., terhelt2 volt rendőr főtörzsszázlós II. r., terhelt3 volt rendőr főtörzsszázlós III. r., terhelt4 volt rendőr alezredes IV. r., Terhelt5 V. r., terhelt6 volt rendőr főtörzsőrmester VI. r., Terhelt7 VII. r., Terhelt10 X. r. és Terhelt11 XI. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 55.050,- (ötvenötezer-ötven) forint bűnügyi költségből 27.525,- (huszonhétezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költség megfizetésére Terhelt7 VII. r. vádlottat kötelezi, míg a fennmaradó 27.525,- (huszonhétezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a felmentő rendelkezés miatt Terhelt11 XI. r. vádlott tekintetében a védő, továbbá a közléstől számított 8 napon belül a katonai ügyész és a távollévő XI. r. vádlott fellebbezést jelenthetnek be.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2019. október 22. napján kihirdetett 41.Kb.107/2017/147. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli, a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett hivatali helyzettel visszaélésre irányuló hivatali vesztegetés bűntettében, valamint 3 rendbeli, a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan, bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés bűntettében, és ezért – halmazati büntetésül – 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 400 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre és 2.950.000,- forint vagyonekobzásra ítélte. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A vagyonekobzásba beszámítani rendelte az I. r. vádlottól 3.433.000,- forint értékben lefoglalt és 900.000,- forintért értékesített gépjárművet és ezzel a vagyonekobzás alá eső összeget teljes egészében megfizetettnek tekintette. Felhívta a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát a gépjármű értékesítéséből befolyt 900.000,- forintból fennmaradó 483.000,- forint I. r. vádlott részére történő kifizetésére.

[2] terhelt2 volt rendőr főörzszászlós II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pontjának ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, bünszövetségben és üzletszerűen, előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, és ezért 2 év börtönbüntetésre, 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, valamint az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[3] terhelt3 volt rendőr főörzszászlós III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pontjának ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, bünszövetségben és üzletszerűen, előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, és ezért 3 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 300 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre és 850.000,- forint vagyonelkobzásra ítélte. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[4] terhelt4 volt rendőr alezredes IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pontjának ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, bünszövetségben és üzletszerűen, előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, és ezért – halmazati büntetésül – 2 év börtönbüntetésre, 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, valamint az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[5] Terhelt5 V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli, a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő, folytatólagosan, bűnszövetségben elkövetett hivatali helyzettel visszaélésre irányuló hivatali vesztegetés büntetében, valamint 3 rendbeli, a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan,

bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntetében, és ezért – halmazati büntetésül – 2 év börtönbüntetésre, valamint 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[6] Terhelt6 volt rendőr főtörzsőrmester VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pontjának ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen, előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, és ezért 2 év börtönbüntetésre, 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[7] Terhelt7 VII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő, folytatólagosan, felbujtóként elkövetett hivatali helyzettel visszaélésre irányuló hivatali vesztegetés büntetében, és ezért 2 év börtönbüntetésre, 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre, valamint 250.000,- forint vagyoneklkobzásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[8] Terhelt10 X. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő, folytatólagosan, bűnszövetségben és üzletszerűen, előnyért kötelesség megszegésével elkövetett vesztegetés elfogadásának büntetében, és ezért 2 év börtönbüntetésre, 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre, valamint 300.000,- forint vagyoneklkobzásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[9] Terhelt¹¹ XI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő, bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntetében, és ezért – halmazati büntetésül – 300 napi tétel, napi tételenként 1.500,- forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[10] Az eljárás során felmerült 1.448.489,- Ft bűnügyi költségből az I. r. vádlottat 319.415,- Ft, a II. r. vádlottat 62.850,- Ft, a III. r. vádlottat 73.420,- Ft, a IV. r. vádlottat 136.494,- Ft, az V. r. vádlottat 250.565,- Ft, a VI. r. vádlottat 42.280,- Ft, a VII. r. vádlottat 281.705,- Ft, a X. r. vádlottat 281.760,- Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte. A bíróság rendelkezett továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről.

[11] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa eljárta még Terhelt⁸ VIII. r. vádlottal és Terhelt⁹ IX. r. vádlottal szemben. A 2019. január 29. napján kelt és ugyanekkor jogerőre emelkedett, 41.Kb.107/2017/100. számú ítéletével a VIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 306. § c) pontjába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett közfeladati helyzettől visszaélés büntetében, valamint 14 rendbeli, a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségében, és ezért – halmazati büntetésül – 250 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A IX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 306. § c) pontjába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett közfeladati helyzettől visszaélés büntetében, valamint 6 rendbeli, a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségében, és ezért – halmazati büntetésül – 400 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre, valamint 750.000,- forint vagyonekobzásra ítélte. Az eljárás során felmerült 52.500,- Ft bűnügyi költségből a vádlottakat külön-külön 26.250,- Ft- 26.250,- Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[12] Az ítélet kihirdetését követően a tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére valamennyi vádlott vonatkozásában három munkanapot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül valamennyi vádlott terhére fellebbezést jelentett be. Fellebbezése valamennyi vádlott tekintetében téves jogi minősítés miatt a bűnösség további bűncselekményben – személyes adattal visszaélés vétségében – történő megállapítására, az I- VI. r. vádlottak tekintetében továbbá súlyosításra – az I. r. vádlott esetében hosszabb időtartamú szabadságvesztés és foglalkozástól eltiltás, a II., IV. és V. r. vádlottak esetében hosszabb időtartamú és végrehajtandó szabadságvesztés, továbbá közügyektől eltiltás, a III. r. vádlott esetében hosszabb időtartamú szabadságvesztés és lefokozás kiszabására, a VI. r. vádlott esetében a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének meghosszabbítására – irányult. Az I., a II. és a XI. r. vádlottak közösen meghatalmazott védője valamennyi védenő vonatkozásában felmentés érdekében jelentett be fellebbezést. A III. r. vádlott védője és a IV. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés iránt jelentett be fellebbezést. Az V. és a VII. r. vádlottak közösen meghatalmazott védője három munkanap

gondolkodási idő fenntartását követően mindkét védelem vonatkozásában az ítélet egésze ellen fellebbezést jelentett be. Az VI. r. vádlott védője a jogorvoslati nyilatkozat megtételére három munkanapot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül a maga és a VI. r. vádlott nevében fellebbezést jelentett be eltérő jogi minősítés megállapítása – a vádlott cselekményének hivatali visszaélés büntettként történő minősítése –, és erre tekintettel a büntetés enyhítése érdekében.

A X. r. vádlott védője bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében jelentett be fellebbezést. A tárgyalástól távolmaradó I., II., V., VII., X., XI. r. vádlottak a fellebbezés irányának megjelölése nélkül, míg a III. r. vádlott elsődlegesen az ítélet megalapozatlansága okán felmentés, másodlagosan enyhítés iránt jelentett be fellebbezést a törvényes határidőn belül. A IV. r. vádlott a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem terjesztett elő.

[13] A katonai ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az eltérő jogtárgysértésre figyelemmel a korrupciós bűncselekmények és a személyes adattal, illetve a különleges személyes adattal visszaélés vétségének halmazatban történő megállapítása indokolt, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak bűnösségét a személyes adatok védelméhez fűződő érdeket sértő bűncselekményekben nem állapította meg. Álláspontja szerint továbbá az elsőfokú bíróság az I-VI. r. vádlottakkal szemben törvénysértően enyhe büntetést szabott ki. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte súlyosító körülményként az I. r. vádlott büntetett előéletét – figyelemmel a Pécsi Törvényszék 2018. december 10. napján jogerőre emelkedett, 13.B.157/2018/32. számú ítéletére, melyben 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönfokozatú szabadságvesztésre és 1.500.000,- forint pénzbüntetésre ítélte –, továbbá, hogy az időmúlást mint enyhítő körülményt valamennyi vádlott esetében eltúlzott mértékben vette figyelembe. Álláspontja szerint az éveken keresztül zajló, szervezett elkövetésre tekintettel a vádlottakkal szemben a középértéknek megfelelő büntetés kiszabása indokolt figyelembe véve az I. r. vádlott központi szervező szerepét és az V. r. vádlott ehhez szorosan kapcsolódó magatartását. A katonai ügyész a rendőrség hivatásos állományába tartozó vádlottak kapcsán a belső arányosság követelményének sérelmére is hivatkozott: érvelése szerint a vádlottakkal szemben az általuk elkövetett bűncselekmény magasabb büntetési tételére figyelemmel bűnhalmazat megállapításának hiányában is az I. r. vádlott büntetését meghaladó szabadságvesztés kiszabása indokolt. Kifejtette, hogy a II., IV. és V. r. vádlottak tekintetében a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok – különös tekintettel az általános megelőzésre – eléréséhez a végrehajtandó szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás kiszabása szükséges. A III. r. vádlott esetében a lefokozás kiszabását az indokolja, hogy a rendőrség hivatásos állományába tartozó vádlottakhoz hasonlóan méltatlanná vált a rendfokozat viselésére, míg az I. r. vádlott esetében a foglalkozástól eltiltást az, hogy a bűncselekményeket ügyvédi hivatása szabályainak megszegésével, illetve azzal szoros összefüggésben követte el.

[14] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.919/2016/13. számú átiratában az ügyészi fellebbezést a XI. r. vádlott vonatkozásában visszavonta, míg az I-VII. r. és X. r. vádlottak tekintetében azt kiegészítésekkel fenntartotta. Utalt arra, hogy az ügyészi és védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján valamennyi vádlott esetében teljeskörű. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg a történeti tényállást, mely a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól mentes, és ily módon a felülbírálatra alkalmas. Tekintettel arra, hogy a tényállás megalapozott és új tény vagy bizonyíték sem merült fel, a rögzített tényállást a felmentés érdekében támadó terhelti és védői fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmára figyelemmel nem foghatnak helyt. Hivatkozott arra is, hogy az eljáró katonai tanács az indokolási kötelezettségének rendkívül alaposan és körültekintően, a logika szabályainak megfelelően eleget tett. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a leplezett eszközök alkalmazásának törvényességét az engedélyezés időpontjában hatályos, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: régi Be.) alapján kell megítélni. Az elsőfokú bíróság a nyombaniság követelményét a bírói gyakorlatnak megfelelően figyelembe véve rekesztette ki a bizonyítékok köréből az I-III. r. és VII. r. vádlottak esetében folytatott titkos információgyűjtés eredményeként a feljelentést megelőző 2 hónapon túl rögzített anyagokat. Az alkalmassági vizsgálat hiányára figyelemmel ugyancsak helytállóan rekesztette ki az elsőfokú bíróság a bizonyítékok köréből a TIGY alapengedélyben nem szereplő, IV-V. r. és X-XI. r. vádlottakra vonatkozó TIGY anyagokat. A fellebbviteli főügyészség ugyanakkor rámutatott arra, hogy az ítélet indokolásának a 46. oldalon szereplő utolsó előtti bekezdésében feltehetőleg elírási hiba folytán a TIGY alapengedélyben szereplő vádlottak között a II. r. vádlott nem került feltüntetésre, melyre tekintettel az ítélet indokolásának kiegészítését tartotta szükségesnek. Helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a titkos adatszerzés eredményét az engedélyezéstől számított 6 hónapon belül felhasználhatónak találta, azonban a 6 hónapos időtartam leteltét követően a IV-VI., VIII-XI. r. vádlottakra vonatkozó engedélyt az I-III. r. és VII. r. vádlottakra nem tartotta kiterjeszhetőnek. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tárgyalások során az eljárási szabályokat szintén betartotta.

[15] A rögzített tényállás alapján okszerű következtetést vont le valamennyi vádlott elkövetéskori tudattartalmára és bűnösségére nézve, és helyesen minősítette a vádlottak korrupciós bűncselekményeit. A fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy a VI. r. vádlott és védője által eltérő jogi minősítés megállapítása érdekében bejelentett fellebbezés nem foghat helyt, figyelemmel arra, hogy a rögzített tényállás alapján a VI. r. vádlott a III. r. vádlott korrupciós bűncselekményének elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújtott, mellyel a tettes által elkövetett magatartás jogi minősítéséhez igazodva bűnsegédként a hivatali vesztegetés büntetettét valószínűsítette meg. Kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I-VII. r. és X. r. vádlottak terhére a korrupciós bűncselekménnyel alaki halmazatban – az adatokkal érintett személyek számához igazodó rendbeliségben – a személyes, illetve különleges személyes adattal visszaélés vétségét nem állapította meg, melynek szükségességét a másodfokú ügyészség az eltérő jogtárgysérelmen túl azzal indokolta, hogy a személyes adattal visszaélés a korrupciós cselekményekhez képest többlet-magatartást jelent, azoknak nem szükségszerű velejárója. A fellebbviteli főügyészség a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.3/2016/9. számú ítéletére történő hivatkozást e körben megalapozatlannak találta.

[16] A büntetés kiszabása körében további súlyosító körülményként indítványozta értékelni valamennyi vádlott esetében a hosszú időn keresztül történő, kitartó elkövetést; az I. r. vádlott esetében a központi, kezdeményező szerepet; a rendőr vádlottak esetében pedig azt, hogy olyan bűncselekményt követtek el, amelyek megakadályozása hivatali kötelességük lett volna, és ezzel a rendőrség törvényes működésébe vetett közbizalmat súlyosan megsértették. Álláspontja szerint a bűncselekmények jelentős tárgyi súlyára és az elkövetés körülményeire figyelemmel az időmúlást kisebb súllyal indokolt figyelembe venni. A másodfokú ügyészség a szabadságvesztés tartama és próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése kapcsán az ügyészi fellebbezés indokolásában foglaltakat osztotta. Szükségesnek tartotta továbbá az I. és III. r. vádlottakkal szemben a főbüntetés súlyosításához igazodva a közügyektől eltiltás súlyosítását és annak mellékbüntetésként történő nevesítését; a II., IV. és VI. r. vádlottak esetében a közügyektől eltiltás kiszabása esetén a lefokozás mellőzését; a II-VI. r. vádlottak esetében a bűncselekmények kiemelkedő társadalomra veszélyessége miatt a pénzbüntetés napi tételszámának súlyosítását; és a II. és III. r. vádlottak esetében a megfelelő keresetükre és vagyonukra figyelemmel a napi tétel összegének emelését is. Utalt arra, hogy a IV. r. vádlott esetében a helyes jogi minősítés esetén a büntetés halmazati büntetésként történő feltüntetése helytálló. A fellebbviteli főügyészség a VII., X. és XI. r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket törvényesnek találta. Kifejtette, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő és a házi őrizet beszámítása törvényes, azok tartama azonban pontosításra szorul. Az ítélet egyéb rendelkezései a törvényi előírásoknak megfelelnek.

[17] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és

- állapítsa meg az I. r. vádlott bűnösségét további 70 rb., a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő személyes adattal visszaélés vétségében és 57 rb., a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségében; a II. r. vádlott bűnösségét további 9 rb., a Btk. 219. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdése szerint minősülő személyes adattal visszaélés vétségében és 16 rb., a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdésére tekintettel a (4) bekezdése szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségében; a III. r. vádlott bűnösségét további 67 rb. személyes adattal visszaélés vétségében és 8 rb. különleges személyes adattal visszaélés vétségében; a IV. r. vádlott bűnösségét további 30 rb. személyes adattal visszaélés vétségében; az V. r. vádlott bűnösségét további 70 rb. bűnsegédként elkövetett személyes adattal visszaélés vétségében és 57 rb. bűnsegédként elkövetett különleges személyes adattal visszaélés vétségében; a VI. r. vádlott bűnösségét további 18 rb. bűnsegédként elkövetett személyes adattal visszaélés vétségében és 1 rb. bűnsegédként elkövetett különleges személyes adattal visszaélés vétségében; a VII. r. vádlott bűnösségét további 30 rb. személyes adattal visszaélés vétségében, a X. r. vádlott bűnösségét további 5 rb. különleges személyes adattal visszaélés vétségében,

- az I-VI. r. vádlottakkal szemben kiszabott börtönfokozatú szabadságvesztés tartamát a középértékhez igazítva súlyosítsa, és a II., IV-VI. r. vádlottak esetében a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését mellőzze,
- az I. és III. r. vádlottakkal szemben a közügyektől eltiltást a főbüntetéssel arányosan súlyosítsa és azt mellékbüntetésként kiszabottnak tekintse,
- a II., IV-VI. r. vádlottakkal szemben mellékbüntetésül szabjon ki közügyektől eltiltást és a II., IV. és VI. r. vádlottak esetében a lefokozás katonai büntetést mellőzze,
- a II-VI. r. vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát, valamint a II. és III. r. vádlottak esetében az egynapi tételnek megfelelő összeget súlyosítsa,
- a IV. r. vádlott vonatkozásában az ítélet rendelkező részében a halmazati büntetés megjelölést mellőzze,
- az I-IV. és VII. r. vádlottak által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt akként pontosítsa, hogy a vádlottak 2015. február 25. napjáig őrizetben, 2015. február 25. napjától 2015. július 21. napjáig előzetes letartóztatásban, majd 2015. július 21. napjától házi őrizetben voltak, továbbá tüntesse fel, hogy a VI. r. vádlott 2015. február 25. napjától 2015. június 23. napjáig, a VII. r. vádlott pedig 2015. július 21. napjától 2015. november 6. napjáig lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt állt,
- az ítélet indokolásának a titkos információgyűjtésre és a súlyosító körülményekre vonatkozó részét a fentiek szerint egészítse ki,

egyebekben az ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[18] Az I., II. és XI. r. vádlottak védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben a bejelentett fellebbezését azzal a módosítással tartotta fenn, hogy elsődlegesen az indokolási kötelezettség és a vádlottak tisztességes eljáráshoz való jogának megsértése miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az ítélet részbeni megalapozatlansága és helytelen jogszabályalkalmazás miatt eltérő tényállás megállapítását és a vádlottak felmentését indítványozta.

[19] Elsődleges indítványát egyrészt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére, a Be. 3. § (1) és (4) bekezdésére, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: EJE) 6. cikk (1) bekezdésére és (3) bekezdés a), b) és d) pontjaira figyelemmel a vádlottak tisztességes eljáráshoz és hatékony védelemhez való jogának sérelmére alapította. Álláspontja szerint azáltal, hogy az eljárás mintegy öt éven át, az 5/2018. számú BJE határozatban foglaltakra figyelemmel téves és jogsértő minősítés alapján volt folyamatban, a terhelteknek

sérült az a – tisztességes eljáráshoz és hatékony védelemhez való jog lényegi elemének tekinthető – joga, hogy az ellenük felhozott vád lényegéről és indokairól a legrövidebb időn belül, a legrészletesebb módon értesüljenek. Sérelmezte, hogy a vádlottakkal közölt gyanúsítás, a TASZ kérelmek és engedélyek, majd vád is téves minősítést tartalmazott és nélkülözte azt az absztrakciós folyamatot, ami az eljárás tárgyát képező cselekményeket a jogi minősítéssel logikai úton összeköti. Ezzel összefüggésben a vád törvényességének, illetve kellékeinek hiányára is hivatkozott. Kifejtette, hogy a fenti jogsérelmek orvoslására az, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás legvégén megállapította a vádtól eltérő minősítés lehetőségét, majd az ügyészség a vádbeszédében módosította a cselekmény minősítését, nem alkalmas. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság hivatkozásával ellentétben a vádhoz képest a törvényi tényállás lényeges elemeit alkotó tények módosítása nem vonható a tettazonosság körébe. Figyelemmel arra, hogy a terhelti védekezés nem általánosságban az inkriminált cselekmény elkövetésének, hanem a tényállásszerűség, a bűnösség, illetve adott esetben a társadalomra veszélyesség cáfolatára irányul, továbbá, hogy a védekezés stratégiáját és céljait a büntetési tételek is meghatározzák, nem lehet a vádhoz képest áttérni egy olyan tényállásra, melynek tényállási elemei és az ahhoz kapcsolódó bűnösség eltérő védekezést indokolhat a vádlottak részéről. Különösen problémás az áttérés egy súlyosabb büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény esetében, és az eljárás legvégén. Az elsőfokú bíróság tehát sértette a vádlottak hatékony védelemhez való jogát, amikor így járt el, figyelemmel arra, hogy a Btk. 306. §-ába ütköző és aszerint minősülő közfeladati helyzettel visszaélés büntette és a Btk. 290. §-ába ütköző vesztegetés büntette, illetve a Btk. 291. §-ába ütköző vesztegetés elfogadása büntette jelentős mértékben eltérő védekezést igényel a vádlottak részéről a tényállási elemek – így az alanyiság és az elkövetési magatartás – eltérésére, az elkövetési magatartáshoz eltérő módon társuló szándékosságra és a bűncselekmények eltérő tárgyi súlyára tekintettel. A védő ezt megerősítendő hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatára is, melynek során a Bíróság úgy foglalt állást, hogy a vádhoz képest elérő minősítés megállapítása a bűnösséget megállapító ítéletben sérti a terhelt vádról való tájékoztatáshoz és a védelem előkészítéséhez szükséges idővel való rendelkezéshez fűződő jogát, figyelemmel arra, hogy a védelem nemcsak a tényállásra, hanem a jogi minősítésre is kiterjed. A védő kifejtette továbbá, hogy a téves minősítés a vádlottak védekezési lehetőségét a tekintetben is beszűkítette, hogy a nyomozás során még eltérően valló VIII. és IX. r. vádlottak a bűncselekmény helyes minősítése esetén a magasabb büntetési tételre figyelemmel minden bizonnyal nem tették volna meg a formális, egymással szó szerint egyező beismerő vallomásukat, amelyre az elsőfokú bíróság aztán a többi vádlott bűnösségének megállapítását jelentős mértékben alapította. Álláspontja szerint a hatékony védekezéshez való jog érvényesülésének sérelmét vetette fel az is, hogy az elsőfokú bíróság a 2019. évi ítélkezési szünet alatt keletkezett részletes terhelti vallomásokat – a tárgyalás időtartamából is kitűnő módon – az érthető gyorsaságú, tagolt felolvasással történő ismertetés helyett csak kivonatossan ismertette, majd azokat az elhangzott védőbeszédekkel együtt a bizonyítási eljárás befejezését követően küldte meg elektronikus úton, ahogyan a védői bizonyítási indítványok elutasítása is. Az ügyészség vádbeszédében történő vádmódosítását aggályosnak találta abból a szempontból is, hogy a jogszerűen távollévő terheltek azt közvetlenül nem ismerhették meg, és a bíróság nem győződhetett meg arról, hogy a vádmódosítást és annak következményeit értik-e, mely hiányosságon a védői kézbesítési megbízási jogviszony sem változtat. Álláspontja szerint mindezen körülmények együttes hatására a hatékony védekezéshez és a tisztességes eljáráshoz való jog oly mértékben csorbult, hogy az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan, ezért a Be. 609. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) és b) pontjai alapján az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítása indokolt.

[20] Elsődleges indítványát másrészt a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel az indokolási kötelezettség nagyfokú megsértésével, míg másodlagos indítványát elsősorban a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban foglalt okokból az ítélet részbeni megalapozatlanságával indokolta. A védő hangsúlyozta, hogy a telefonlehallgatásokból származó bizonyítékok önmagukban nem lehetnek elegendőek és ügydöntőek a bűnösség megállapításához, azokat a többi bizonyítékkal együtt, összességében kell értékelni. Ezért kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság döntően a telefonlehallgatások anyagára alapította az ítéletét, és ahhoz képest ítélte meg a többi bizonyíték hitelt érdemlőségét, továbbá, hogy ennek következtében a bíróság által a lehallgatási anyagokból származó tények megállapítása során elkövetett hibák az egész bizonyítékértékelési folyamatra kihatottak. Kifejtette, hogy

- A tényállás I/A. pontja tekintetében iratellenes, illetve helytelen ténybeli következtetésen alapul az a megállapítás, hogy a II. r. vádlott az adattovábbítást vagyoni előnyért végezte, továbbá, hogy az adattovábbítás jogellenességéről az I. r. vádlott tudott. A telefonlehallgatások anyagából, illetve ténybeli következtetés útján sem állapítható meg, hogy az I. r. és a II. r. vádlott között bárminemű jogellenes vagyoni kapcsolat állt volna fenn: egyetlen lehallgatott beszélgetés sem tartalmaz pénzügyi, vagyoni vonatkozású szöveget, és a vádlottak között fennálló évtizedes baráti kapcsolatra figyelemmel a II. r. vádlott minden kérés és ellenszolgáltatás nélkül is továbbíthatott adatot az I. r. vádlottnak. A másodállásban parancsnoki engedéllyel a mentőszolgálatnál dolgozó II. r. vádlott továbbá az adatokhoz akár jogszerűen is hozzájuthatott volna. Az elsőfokú bíróság a lehallgatási anyagból származó tények körében iratellenesen állapította meg, hogy a II. és XI. r. vádlott napi kapcsolatban álltak egymással, a vádlottak valójában csak I. r. vádlotton keresztül ismerték egymást, napi kapcsolatban nem álltak.

- A tényállás I/B. pontjában rögzített cselekmény tekintetében a telefonlehallgatások anyagából, illetve ténybeli következtetés útján sem állapítható meg, hogy a III. r. vádlott az általa közölt adatokért az I. r. vádlottól vagyoni előnyben részesült volna. A telefonbeszélgetések leiratából az állapítható meg, hogy a III. r. vádlott az ügyvédi iroda képviseletében eljárva érdemben közreműködött megbízási szerződések adminisztrációjában, arra vonatkozóan azonban nincs adat, hogy ezért vagy a rendőrségi információs rendszerből kinyert adatok jogellenes továbbításáért az I. r. vádlottól ellenértéket kapott volna, az elsőfokú ítélet 46. oldalának hetedik bekezdésében hivatkozott beszélgetésekben pénzügyi elszámolásról nem esik szó.

- A tényállás I/C. pontjában rögzített cselekmény tekintetében a telefonlehallgatások anyagából, illetve ténybeli következtetés útján sem állapítható meg, hogy az I. r. és a IV. r. vádlott között bárminemű jogellenes vagyoni kapcsolat állt volna fenn, továbbá, hogy az I. r. vádlott tudott vagy neki tudnia kellett volna arról, hogy a VII. r. vádlottól származó adatok a IV. r. vádlotthoz vagy más hivatalos személyhez köthetők. Az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel ellentétben a lehallgatások anyagából csak azt lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott a VII. r. vádlottal állt kapcsolatban, aki egy keresztnév1 nevű személytől kapott adatokat, azt azonban nem lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott a IV. r. vádlott személyazonosságával tisztában lett volna, a telefonbeszélgetésekből az I. r. vádlottnak a keresztnév1 nevű személyt illető ténytudomására vonatkozó információ egyáltalán nem derül

ki. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nem bizonyítható, hogy a IV. r. vádlott a VII. r. vádlott tevékenységéből vagyoni előnyben részesült volna.

- A tényállás II. pontja tekintetében iratellenes, illetve helytelen ténybeli következtetésen alapul a XI. r. vádlott bűnös tudattartalmára vonatkozó megállapítás. A lehallgatási anyagból pusztán annyi állapítható meg, hogy a XI. r. vádlott az I. r. vádlott felhívására pénzt visz egy adott orvosnak, de nem tudja, hogy mennyit kell adnia és pontosan miért. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján és ténybeli következtetés útján sem lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott és az egészségügyi dolgozók között volt-e egyáltalán arra irányuló megállapodás, hogy utóbbiak anyagi ellenszolgáltatásért speciális helyzetükkel visszaélve a betegek tudta és jóváhagyása nélkül szerezzék meg és közvetítsék a betegek személyes adatait az I. r. vádlott irodája számára, és ha volt is ilyen, azt, hogy a XI. r. vádlott erről tudott. A XI. r. vádlott tudattartalmának megítélése szempontjából annak nincs jelentősége, hogy az ügyfelek a megbízást formálisan a XI. r. vádlott részére adták.

- A védő az elsőfokú eljárás során ÉSZREVÉTEL II-IV. elnevezéssel csatolt beadványában, továbbá a II., III. és IV. r. vádlottakkal való vagyoni kapcsolat vonatkozásában a fentiekben kifejtettekre figyelemmel hivatkozott továbbá arra, hogy a haszonszerzési célzat megállapítása is helytelen ténybeli következtetésen alapul.

[21] Az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó állítását a védelem elsősorban az elsőfokú bíróság indokolásának a bizonyítékok – így a lehallgatási anyagok, a vádlotti vallomások és a NAV vagyonosodási vizsgálat eredményének – értékelése kapcsán mutatott hiányosságaira alapította.

- A védő a lehallgatási anyagok értékelését illetően – az ítélet megalapozatlansága kapcsán kifejtettekkel összefüggésben – a tényállás valamennyi pontja vonatkozásában hivatkozott az indokolási kötelezettség megsértésére. Álláspontja szerint a tényállás I/A. pontjában rögzített cselekmény esetében az I. és II. r. vádlottak kapcsolatát illetően az indokolás teljes mértékben hiányzik, az elsőfokú bíróság a ténymegállapítások alapjául szolgáló konkrét lehallgatási anyagokat és az azokból származó egzakt bizonyítékokat nem jelölte meg. Az I/B., I/C. és II. tényállási pontok alapjául szolgáló lehallgatási anyagok értékelése kapcsán pedig arra hivatkozott, hogy az indokolásban – így az I/B. pont tekintetében a 46. oldal hetedik bekezdésében és a 47. oldal harmadik bekezdésében, az I/C. pont tekintetében a 46. oldal hatodik bekezdésében és a 47. oldal második bekezdésében, a II. pont tekintetében a 48. oldal harmadik és negyedik bekezdésében – rögzítettek csak formális indokolásnak tekinthetőek, mivel azok nem tartalmazzák a bíróság által a lehallgatási anyagból megállapított tények rögzítését; azoknak a logika szabályait és a mindennapi életpasztyákat követő értékelő folyamatát; azt, hogy a megállapított tényekből a bíróság milyen ok-okozati összefüggés alapján, milyen további tényekre következtetett; továbbá az ellentétes lehetőségek vizsgálatát és azok kizárását. A bíróság által előadottakból a mérlegelés okszerűsége és teljessége egyik tényállási pont tekintetében sem ellenőrizhető.

- A vádlotti vallomások értékelése kapcsán kifejtette, hogy figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a lehallgatási anyagok értékelése során a bizonyítékokból származó tényeket

a fentiekben kifejtettek szerint tévesen állapította meg, a vádlotti vallomásoknak a lehallgatási anyagokra figyelemmel történő elvetésére vonatkozó indokolás szükségszerűen hibás. A vádlotti vallomások elvetésére vonatkozó indokolás az egyeztetettségre történő hivatkozás kapcsán is problémás tekintettel arra, hogy a bíróság nem fejtette ki, hogy a vádlotti vallomások miben és mennyiben ütköznek a hibátlan ténymegállapító tevékenysége során meghatározott tényekkel, továbbá arra, hogy a bíróság a VIII. és IX. r. vádlottak esetében a vallomások egyezőségét éppen ellentétesen, a valószerűség megerősítéseként értékelte. A hasznoszerzési célzat kapcsán a vádlottak védekezésével összefüggésben az ítélet 49. oldal negyedik bekezdésében rögzítettek szintén sértik az indokolási kötelezettséget.

- Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a NAV vizsgálat eredményének értékelése kapcsán sem teljesítette az okszerű és teljeskörű indokolás kötelezettségét, az ítélet 50. oldalának második bekezdésében rögzítettek érdemi indokolásnak nem tekinthetők. A bíróság által e körben kifejtettek tévesek és megalapozatlanok figyelemmel arra, hogy a III. r. vádlott kapcsán a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés során sem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a vagyont láthatatlanná tette vagy külföldre menekítette volna. Kifejtette, hogy az emberi természet általános sajátosságait figyelembe véve, mi szerint egy átlagos körülmények között élő egyén keresménynövekményét vagy annak egy részét életkörülményei javítására fordítja, az átlagos jövedelmi viszonyok között élő III. r. vádlott vagyoni helyzetén, illetve életvitelén a vád szerinti bűncselekmény elkövetése esetén a többmillió forintos bevételnek látszania kellett volna.

[22] A tényállás II. pontja tekintetében a védő a helytelen jogszabályalkalmazásra is hivatkozott. Az elsőfokú eljárás során előadott, illetve csatolt védőbeszédében foglaltakat fenntartva kifejtette, hogy a vesztegetés, illetve a vesztegetés elfogadása büntette kapcsán a büntetőjogi felelősség megállapításához az szükséges, hogy a kórház gazdálkodó szervezetnek minősüljön, az egészségügyi dolgozók vádbeli cselekménye a gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységnek minősüljön, és fennálljon a jogalkotó által megkívánt kapcsolat a jogtalan előny és az egészségügyi dolgozó munkavégzése között. Kifejtette, hogy a gazdálkodó szervezetnek a Btk. utaló szabálya folytán a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) található fogalom meghatározása alapján az egészségügyi intézmények mint költségvetési szervek csak a gazdálkodó tevékenységükkel összefüggő polgári jogi kapcsolataikban minősülnek gazdálkodó szervezetnek. Figyelemmel arra, hogy a közegészségügyi rendszer intézményei ilyen polgári jogi kapcsolatban kizárólag az állami egészségbiztosítási rendszerrel állnak – elsősorban az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvényben (a továbbiakban: Eütv.) meghatározott ellátások finanszírozása tárgyában –, a kórház csak a beteg vonatkozásában végzett, az egészségbiztosítási rendszer alapján tételesen elszámolható tevékenységével összefüggésben minősül gazdálkodó szervezetnek. Mivel a vád tárgyát képező tevékenységek a kórház polgári jogi jogviszonyait, az egészségbiztosító által finanszírozott műveletek lényegi kérdéseit, így az egyes betegeket érintő gyógyítási folyamat, illetve az ahhoz kapcsolódó eszköz- és gyógyszerfelhasználás finanszírozását nem érintik, a vád tárgyává tett cselekmények vonatkozásában a kórház nem minősül gazdálkodó szervezetnek, és az egészségügyi dolgozók vádbeli cselekménye nem minősül a gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységnek. Ugyanígy hiányzik az előny és a kórházi dolgozó egészségbiztosító által finanszírozott tevékenysége közötti összefüggés is, mivel a VIII. és IX. r. vádlottak az előnyt nem az egészségbiztosító által finanszírozott tevékenységükkel összefüggésben kapták. A védő hangsúlyozta, hogy az egészségügyi ellátást illetően a

vesztegetésnek minden esetben az egészségügyi finanszírozás körülményeit kell érintenie, és, hogy a bűncselekmény a gazdálkodó szervezet gazdálkodási rendjére érdemi hatást gyakorló, azt sértő magatartásokat hivatott büntetni, és nem általában az egyes jogi személyekkel kapcsolatban álló személyek magatartási normáinak megszegését rendeli pönalizálni. A védő hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezése a jogalkotói szándékkal és a nemzetközi egyezmények által támasztott követelményekkel is ellentétes. A 2002. évi XLIX. törvénnyel kihirdetett, az Európa Tanács Strasbourgban, 1999. január 27-én kelt Korruptióról szóló Büntetőjogi Egyezmény 7. és 8. cikke a magánszektorban történő aktív és passzív vesztegetés esetén is az üzleti tevékenység keretében elkövetett szándékos és tényállásszerű magatartások vonatkozásában ír elő pönalizációs kötelezettséget, az üzleti működéshez nem kötődő cselekmények büntetése az egyezménynek nem célja.

[23] Mindezek alapján az I., II. és XI. r. vádlottak védője elsődlegesen indítványozta, hogy Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 609. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására, tekintettel arra, hogy az indokolási kötelezettség nagyfokú megsértése és a vádlottak tisztességes eljáráshoz való jogának megsértése az eljárás lefolytatására és a bűnösség megállapítására döntő hatással bírt, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható. Másodlagosan indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság a Be. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján a megalapozatlansági okokat a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetéssel küszöbölje ki és állapítson meg eltérő tényállást, majd a jogszabályt helyesen alkalmazva a vádlottakat mentse fel.

[24] A III. r. vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben a bejelentett fellebbezését azzal egészítette ki, hogy elsődlegesen a hatékony védelemhez való jog és az eljárás tisztességes voltának sérelme, valamint az indokolási kötelezettség megsértése miatt a Be. 609. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a), b) és d) pontjai alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta, míg a felmentés, illetve az enyhítés iránt bejelentett fellebbezését másodlagos és harmadlagos indítványként fenntartotta. Elsődleges indítványát egyrészt az ügyészség vádbeszédben tett vádmódosításával indokolta, melyet az I., II. és XI. r. vádlottak védőjének fellebbezésében kifejtettekkel egyezően aggályosnak talált abból a szempontból, hogy a jogszerűen távollévő terheltek azt közvetlenül nem ismerhették meg, és a bíróság nem győződhetett meg arról, hogy a vádlottak a vádmódosítást és annak következményeit értik-e, mely hiányosságon álláspontja szerint a védői kézbesítési megbízási jogviszony sem változtat. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság anélkül használta fel az ítélet alapjául szolgáló bizonyítékként a III. r. vádlott által írt, illetve részére küldött SMS üzeneteket, hogy azokat a tárgyaláson a bizonyítás részévé tette volna. Az indokolási kötelezettség megsértésére az I., II. és XI. r. vádlottak védője által kifejtett indokok alapján a lehallgatási anyagok értékelése kapcsán – így az ítélet 46. oldal hetedik bekezdésében és a 47. oldal harmadik bekezdésében foglaltak tekintetében – hivatkozott.

[25] Másodlagos indítványát a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjára figyelemmel az ítélet részbeni megalapozatlanságával indokolta. Kifejtette, hogy iratellenesen, illetve helytelen ténybeli következtetés útján állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a III. r. vádlott a továbbított adatokért vagyoni előnyben, illetve annak ígéretében részesült. Az ítélet

46. oldalának hetedik bekezdésében rögzített indokolással ellentétben a hivatkozott telefonbeszélgetések leiratából mindössze az állapítható meg, hogy a III. r. vádlott az ügyvédi iroda képviselőjében eljárva érdemben közreműködött megbízási szerződések adminisztrációjában, arra vonatkozóan azonban nincs adat, hogy ezért vagy a rendőrségi információs rendszerből kinyert adatok jogellenes továbbításáért az I. r. vádlottól ellenértéket kapott volna, a hivatkozott beszélgetésekben pénzügyi elszámolásról nem esik szó. A nyomozati iratok 651., 779. és 1129. oldalán található leiratok sem tekinthetők közvetlen bizonyítéknak, azok alapján csak azt lehet megállapítani, hogy az I. és III. r. vádlottak között valamilyen elszámolási viszony volt, de annak tárgya, jellege nem derül ki, a telefonbeszélgetések a vád tárgyává tett cselekmény mellett éppúgy utalhatnak a vádlottak közötti egyéb elszámolási viszonyra is. A III. r. vádlott védője is utalt arra, hogy a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés eredménye a tényállás alapjául szolgáló egyedüli bizonyíték nem lehet, azt a többi bizonyítékkal együttesen kell értékelni. Kifejtette, hogy figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott a vesztegetés kapcsán átadott összegekről nyilvántartást vezetett, a III. r. vádlott védekezését támasztja alá, hogy az I. r. vádlott ügyvédi irodájában lefoglalt számítógépeken lévő file-okban a szaktanácsadói vélemény szerint a III. r. vádlott neve egy alkalommal sem szerepelt. A tekintetben, hogy a III. r. vádlott a tevékenysége során a Robotzsaru NEO rendszeren kívül más legális forrást is használt, a vádlott vallomását támasztja alá és az ítéleti tényállást cáfolja az a példa is, hogy a tényállás I/B/1. részének 9. pontjában szereplő sértett³⁰ és sértett³¹ sértettek adatait a VI. r. vádlott igazolhatóan később töltötte le a rendszerből, mint, hogy a III. r. vádlott azokat az V. r. vádlott részére továbbította volna. A III. r. vádlott védekezését támasztja alá a NAV vizsgálat eredménye is, mely a III. r. vádlottnál nem legális forrásból származó vagyongyarapodást nem mutatott ki. Összességében tehát a hivatali vesztegetés elfogadásának büntettét védence terhére közvetlen bizonyíték hiányában nem lehet megállapítani. A védő ugyanakkor utalt arra, hogy védence beismerő vallomására is figyelemmel a rendelkezésre álló bizonyítékok a hivatali visszaélés büntettének és a személyes adattal visszaélés büntettének megállapítására lehetnek alkalmasak.

[26] A IV. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában fellebbezését akként pontosította, hogy az ügyészi indítvány elutasítását és elsődlegesen a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján védence bűncselekmény hiányában, másodlagosan a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, míg harmadlagosan a büntetés enyhítését és védence büntetett előlethez fűződő joghátrányok alól történő mentesítését indítványozta. Kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján védence bűnösségére vont le következtetést, és az ítéleti tényállása alapjául nem védence vallomását fogadta el. A IV. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését következetesen tagadta, szavahihetősége felől az eljárás során ésszerű kétely nem merült fel. Az ítéleti tényállás azon megállapításával összefüggésben, hogy a IV. r. vádlott a Robotzsaru NEO rendszer jogszerűtlen kezelésével tekintett be bűnügyek irataiba, a védelem fenntartotta, hogy a személyes adatok lekérdezése, kezelése a IV. r. vádlott mindennapi megfelelő munkavégzéséhez hozzátartozott, amelyet a vádlott elsőfokú eljárás során csatolt munkaköri leírása is alátámaszt. A védelem álláspontja szerint sértett¹⁴¹ tanúvallomása az ítéleti tényállás hivatkozott megállapításának alátámasztására nem alkalmas, mivel erre irányuló konkrét kérdés sem a nyomozó hatóság, sem az elsőfokú bíróság részéről nem hangzott el, a tanúmeghallgatására vonatkozó védői indítványt a bíróság elutasította. A védő a vád törvényességének hiányára, illetve az ítéleti tényállás hiányosságára is hivatkozott a vád tárgyává tett, illetve a büntetőjogi felelősség alapjául szolgáló cselekmény pontos körülírásának hiányára tekintettel. Kifogásolta, hogy a vádirathoz hasonlóan az ítéleti

tényállás I/C/1. részének 3-6. és 10-20. pontjai és az I/C/2. részének 1-7. pontjai sem tartalmazzák a továbbítás időpontjának pontos meghatározását, a tényállás I/C/1. részének 6., 8., 16., 18-20. pontjai, az I/C/2. részének 1. és 2. pontjai pedig nélkülözik annak részletezését, hogy védenca az adatokat milyen módon és kinek továbbította. A védő hangsúlyozta, hogy az eljárás során nem merült fel bizonyíték arra vonatkozóan, hogy védenca pénzt vett volna át a VII. r. vádlottól azért, hogy személyes adatokat továbbítson az I. r. vádlottnak. Védenca vallomását e körben az I., V. és VII. r. vádlottak határozott és következetes nyilatkozata is alátámasztja. A titkos adatszerzés során begyűjtött információk értékelése kapcsán a védő továbbra is kifogásolta, hogy az eljárás tárgyává tett hanganyagok kiragadott részletek a beszélgetésekből, melyek önálló értékelése a teljes beszélgetés meghallgatása nélkül egyoldalúságot eredményezhet. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a VII. r. vádlott ténybeli beismerő vallomását annak ellenére elfogadta, hogy azt a VII. r. vádlott később megváltoztatta.

[27] A védő a bünszövetségben és az üzletszerűen történő elkövetés megállapítása kapcsán a jogi minősítést is vitatta. Kifejtette, hogy védenca vonatkozásában a lefolytatott büntetőeljárás eredményeképpen a bünszövetség egyik tényállási eleme sem bizonyítható. Védenca nem állapodott meg senkivel bűncselekmények szervezett elkövetésében és egy bűncselekmény elkövetését sem kísérelte meg. A megállapodásra, annak időpontjára vonatkozóan bizonyítási eljárás nem került lefolytatásra, e tekintetben semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre. Kifejtette, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában az üzletszerűség megállapíthatóságát a rendszeres haszonszerzésre törekvés hiánya kizárja. Beosztásánál és pozíciójánál fogva kizárt, hogy védenca a bűncselekményekből történő megélhetésre rendezkedett volna be, melyet a hivatástudatáról szóló nyilatkozatai és a jövedelmét igazoló bankszámla-kivonatok is alátámasztanak. Az eljárás során nem merült fel olyan körülmény, ami alapján az üzletszerűséghez megkívánt célzat fennállására következtetést lehetne levonni. Az elsőfokú bíróság a tényállásában rögzítette, hogy a jogtalan előny elfogadásának tényét, illetve összepszerűséget nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, de a rendszeres haszonszerzésre törekvés még a vádirati tényállásban szereplő egyszeri pénzátadás bizonyítottsága esetén sem lenne megállapítható.

[28] A büntetés enyhítésére irányuló indítványának indokolása körében jelentős súlyú enyhítő körülményként kérte értékelni a cselekmény elkövetése óta eltelt és a vádlottnak fel nem róható 10 éves időmúlást, valamint a büntetőeljárás hatálya alatt töltött szintén hosszú időt. Kifejtette, hogy védenca esetében az előzetes letartóztatás és a büntetőeljárás nemcsak visszatartó erővel bírt, hanem komoly előrehozott büntetésként szolgált figyelemmel arra, hogy védenca elvesztette a rendszerint egy életre szóló hivatását és nagy küzdelmek árán kellett mindent előlről kezdenie. Enyhítő körülményként kérte figyelembe venni a vádlott büntetlen előéletét; rendezett családi és anyagi körülményeit; azt, hogy egy kiskorú gyermeke tartásáról családfenntartóként – az ítéletben rögzítettekkel ellentétben nemcsak részben, hanem – teljes egészében gondoskodik, valamint, hogy a 20 éves szolgálati viszonya alatt számos alkalommal részesült dicséretben és jutalomban, míg az ítéletben rögzítettekkel ellentétben fenytésről nincs tudomása. Mindezekre tekintettel a törvényi minimumhoz közeli, méltányos és arányos, az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésnél enyhébb joghátrány kiszabását indítványozta. A büntetett előélethez fűződő joghátrányok alól történő mentesítésre irányuló indítványának indokolása körében kifejtette, hogy védencével szemben jelen büntetőeljárást követően más eljárás nem indult, személyes körülményei, kifogástalan

életvitele, a cselekmény előtt és után tanúsított magatartása alapján a mentesítésre való érdemessége megállapítható. Hivatkozott továbbá arra, hogy védenca a társadalom hasznos tagja kíván maradni, és a jövőbeni boldogulását és munkavállalását az előzetes mentesítés nagymértékben elősegítené.

[29] Az V. r. vádlott vonatkozásában az V. és VII. r. vádlottak védője fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen védenca felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését, harmadlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta. Elsődleges indítványát a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján az ítélet részbeni megalapozatlanságával indokolta, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság védenca vallomásával ellentétes tényállást állapított meg. Kifejtette, hogy védenca gyanúsítottai vallomását pontosító írásbeli vallomása alapján megállapítható, hogy adminisztratív munkatársként az általa rögzített információk bűnös eredetéről, az I. r. vádlott bűnös tevékenységéről társadalomra való veszélyességben való tévedés okán nem volt tudomása, és az erre való feltevése alapos volt, figyelemmel arra, hogy munkáltatója szerencsétlenül járt károsultaknak nyújtott jogi segítséget. A védő álláspontja szerint az V. r. vádlott terhére a bűnsegédi magatartás sem állapítható meg. Védenca cselekvősége abban merült ki, hogy táblázatban vezette a részére átadott információkat, a kommunikáció az információt átadó I. r. vádlott és közte egyirányú volt, nem volt ráhatása az elkövetésre, sem pszichikai, sem fizikai segítséget nem nyújtott az I. r. vádlott cselekvőségéhez. Másodlagos indítványának indokolása körében előadta, hogy iratellenes az indokolás azon megállapítása, hogy az V. r. vádlott személyi körülményei ismeretlenek. Az V. r. vádlott írásbeli vallomása és az egészségi állapotával kapcsolatos okiratok alapján a vádlott személyi körülményei kiegészítendőek azzal, hogy agyvérzése miatt jelenleg is kezelésre szorul, továbbá, hogy egy kiskorú gyermeke eltartásáról gondoskodik, mely körülményeket a büntetés kiszabása körében a Kúria 56. BK véleménye alapján enyhítő körülményként szükséges értékelni. A kiszabott büntetés jelentős enyhítését indokolja továbbá védenca társadalomra veszélyességének alacsony foka is, mely abból a körülményből is leszűrhető, hogy a hatóságokkal korábban összeütközésbe soha nem kerülő vádlottat az előállítása mennyire megrázta. Társadalomra veszélyességének alacsony fokát támasztja alá védenca cselekvőségének értékelése is. Védenca titkárnőként munkaviszonyban állt az I. r. vádlottal, melyből kifolyólag szűk mozgástere volt a tekintetben, hogy milyen munkát végez el. Közismert tény, hogy a magyar munkaerőpiacon a munkavállalói jogok nem minden esetben érvényesülnek megfelelően, melynek következtében az alkalmazottak képessége és hajlandósága a felettesüknek való ellentmondásra mérsékelt. Harmadlagos indítványának indokolása körében kifejtette, hogy helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a korrupciós bűncselekmények és a személyes adattal visszaélés vétésének halmazata kizárt, és az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntés a hasonló tényállás okán kellő hivatkozási alapot nyújt. Álláspontja szerint a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés sem foghat helyt, figyelemmel arra, hogy a büntetés súlyosítása az elsőfokú bíróság által kifejtett indokok alapján a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célokkal és a Btk. 80. § (1) bekezdésében rögzített büntetéskiszabási elvekkel ellentétes lenne.

[30] A VI. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában a fellebbezését annak iránya szerint fenntartotta. Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján védenca terhére kizárólag a hivatali visszaélés büntettét lehet megállapítani, a bűnsegédként elkövetett hivatali vesztegetés büntettét nem, figyelemmel arra, hogy az eljárás során kétséget kizáróan

nem nyert bizonyítást sem az a tény, hogy az I. r. vádlott a III. r. vádlottnak anyagi ellenszolgáltatást nyújtott, sem az, hogy a VI. r. vádlott erről tudott. Az előbbi kapcsán a védő az I. r. és a III. r. vádlott védője által kifejtett indokokra hivatkozott, míg az utóbbi tekintetében előadta, hogy annak bizonyítására, hogy a VI. r. vádlott az anyagi ellenszolgáltatásról tudott, az elsőfokú bíróság által általánosságban hivatkozott TASZ anyag, illetve az ügyészi perbeszédben hivatkozott, 2014. december 17. napján rögzített telefonbeszélgetésben elhangzott kijelentés nem alkalmas, és azt más bizonyíték, így a vádlottak vallomása sem támasztja alá. A büntetés kiszabása körében védence vonatkozásában enyhítő körülményként kérte értékelni kisebb súllyal a büntetlen előéletét; nyomatékkal a részbeni ténybeli, bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását; azt, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, a személyes adattal visszaélés tekintetében a bűnsegédi magatartást; a kifogástalan parancsnoki jellemzését és e körben, hogy egy alkalommal elismerésben részesült, fenytve nem volt; a 14 év szolgálati viszonyát, valamint az időmúlás tényét.

[31] Az VII. r. vádlott vonatkozásában az V. és VII. r. vádlottak védője fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta. Elsődleges indítványát a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján az ítélet részbeni megalapozatlanságával indokolta, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság védence vallomásával ellentétes tényállást állapított meg. Kifejtette, hogy a VII. r. vádlott a második vallomásában életszerű indokát adta annak, hogy miképpen jutott a személyes adatokhoz, nevezetesen, hogy bár nagyon szégyelli magát, de a IV. r. vádlott figyelmetlenségét kihasználva aktatáskáját átkutatva szerezte meg azokat. Előadta, hogy tisztában volt azzal, hogy a táska közúti balesettel kapcsolatos adatokat rejt, és azzal is, hogy azok a közúti balesetek miatti kártérítésre specializálódott I. r. vádlottat érdekelhetik. Másodlagos indítványa körében a védő enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy védence két kiskorú gyermek tartásáról köteles gondoskodni: egyik gyermekét tartásdíj fizetésével támogatja, másik gyermekét felesége korábbi házasságából született gyermekével együtt saját háztartásában neveli. Utalt arra, hogy az ügyészi fellebbezés nem foghat helyt figyelemmel arra, hogy annak indokolásával ellentétben az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a tényállásbeli hasonlóságra figyelemmel jelen ügyben is irányadó eseti döntés okfejtése alapján a korrupciós bűncselekmények és a személyes adattal visszaélés vétsége pusztán látszólagos alaki halmazatot alkotnak.

[32] A X. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában a fellebbezését akként egészítette ki, hogy elsődlegesen az indokolási kötelezettség, valamint a vádlottak tisztességes eljáráshoz és hatékony védekezéshez való jogának megsértése miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, míg másodlagosan az ítélet részbeni megalapozatlansága és helytelen jogszabályalkalmazás miatt eltérő tényállás megállapítását és védence felmentését indítványozta. A tisztességes eljáráshoz és hatékony védekezéshez való jog sérelme kapcsán csatlakozott az I., II. és XI. r. vádlottak védője által a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtettekhez. Egyező álláspontot képviselt védőtársával abban, hogy a vádnak a vádbeszédben történő módosítása, a vádtól eltérő minősítés lehetőségének az eljárás legvégén történő megállapítása, a VIII. és IX. r. vádlottaknak a vád tárgyává tett, jóval enyhébb és téves minősítésű bűncselekmény tekintetében tett formális, opportunista beismerő vallomásainak a súlyosabban minősülő vád vonatkozásában történő felhasználása által a vádlottak tisztességes eljáráshoz és hatékony védelemhez való joga komoly mértékben sérült.

Egyetértett az I., II. és XI. r. vádlottak védőjének a tettazonosságra történő hivatkozást cáfoló érvelésével is. Az eljárási szabályok megsértése körében a X. r. vádlott védője hivatkozott az SMS-ek jogsértő felhasználására is, figyelemmel arra, hogy azok a tárgyaláson nem kerültek ismertetésre. Előadta továbbá, hogy a X. r. vádlott megfigyelése is meghaladta a maximálisan engedélyezett 2x90 napot, mivel megfigyelése már az I. r. vádlott vonatkozásában engedélyezett titkos adatszerzés során megvalósult, így – bár az elsőfokú bíróság a döntését nem azokra alapította – a 2014. november 27. napját követően keletkezett TASZ anyagok a X. r. vádlott tekintetében is kirekesztendőek.

[33] A X. r. vádlott védője ezen túl az indokolási kötelezettség megsértésére, valamint a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban foglalt okokból az ítélet részbeni megalapozatlanságára hivatkozott. E körben kifogásolta, hogy az ítélet indokolása védenec vonatkozásában nem tartalmazza a bizonyítékok részletes értékelését és a bizonyítási eszközökből közvetlenül származó tények megállapítását, illetve részben iratellenes megállapításokat és helytelen ténybeli következtetéseket is tartalmaz. Az ítéleti tényállással és indokolással ellentétben sértett⁸ tanúvallomása alapján az állapítható meg, hogy a X. r. vádlott a sértett kérésére tartotta tőle távol az ügyvédek, továbbá a sértett adatait előzetes egyeztetést követően, a sértett kifejezett kérésére továbbította az I. r. vádlott részére. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján sértett¹³⁵ sértett vonatkozásában sem lehet megállapítani a hozzájárulás hiányát figyelemmel arra, hogy a sértett kihallgatására nem került sor. Logikailag hibás és életszerűtlen ténybeli következtetésen alapul az a megállapítás, hogy sértett¹ esetében férje a kártérítési képviselő ellátása érdekében történő kapcsolatfelvétel céljából csak a telefonszám átadásához járult hozzá, a személyes adatok továbbításához nem. Ugyancsak helytelen az a következtetés, hogy a hozzájárulás megadására képtelen állapotban lévő betegek nevében és érdekében közeli hozzátartozójuk ne adhatott volna hozzájárulást az adatok továbbításához.

[34] A helytelen jogszabályalkalmazásra történő hivatkozás indokolása körében a X. r. vádlott védője osztotta az I., II. és XI. r. vádlottak védője által a vesztegetés elkövetőisége kapcsán kifejtetteket. Maga is hivatkozott a 2012. évi XLIX. törvénnyel kihirdetett Korruptióról szóló Büntetőjogi Egyezményre és annak a tényállás értelmezése során való alkalmazásának megkerülhetetlenségére. Hangsúlyozta, hogy az egyezmény a magánszektorban csak az üzleti tevékenység keretében szándékosan elkövetett cselekmények üldözését pönalizálja, és az üzleti tevékenység a helyes értelmezés alapján elengedhetetlenül magában foglalja a vagyongyarapítás igényét és az arra való törekvést. Figyelemmel arra, hogy a gazdálkodó szervezet Btk-beli fogalma az egyezmény által megkövetelt üzleti tevékenység kritériumait nem tartalmazza, a vesztegetés és a vesztegetés elfogadásának törvényi tényállása az egyezmény céljával és követelményeivel összhangban kizárólag akként értelmezhető, hogy a „gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységével kapcsolatban” fogalom a szervezet üzleti folyamatait érintő tevékenységgel közvetlen kapcsolatban álló elkövetői aktust követel meg. Az ezzel ellentétes értelmezés elfogadása az egyezmény preambulumban foglalt jogharmonizációs kötelezettség teljesítését sértené.

[35] Az I. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen eljárási szabálysértés és megalapozatlanság okán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan megalapozatlanság okán az ítélet megváltoztatását, míg harmadlagosan a büntetés enyhítését,

szabadságelvonással nem járó büntetés kiszabását indítványozta. Védője fellebbezésének írásbeli indokolásához csatlakozott, és azt a következőkkel egészítette ki.

[36] Az indokolási kötelezettség és a hatékony védekezéshez való jog megsértése kapcsán a védője által kifejtetteket osztotta. Előbbi kapcsán kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok megjelölésére és értékelésére vonatkozó törvényi kötelezettségének nem tett eleget, amennyiben az indokolás a lehallgatott beszélgetések egyedi megjelölése és konkrét tartalmának ismertetése helyett a lehallgatási anyagok oldalszámának csokorba szedett felsorolását tartalmazza, továbbá az indokolásból a vádlottak által hivatkozott bizonyítékok megjelölése is hiányzik. Hiányolta például, hogy nem lett a bizonyítás részévé téve a lefoglalt számítógépekről az V. r. vádlott által vezetett, a bejövő adatokat tartalmazó lista, mely alátámasztaná a rendőr vádlottakkal való elszámolási viszony hiányát, figyelemmel arra, hogy a listán a rendőrök nem szerepelnek. A hatékony védekezéshez való jog érvényesülése kapcsán sérelmezte azt is, hogy a bíróság a vádmódosítást a vádlottakkal nem közölte személyesen, melynek következtében nem kerültek abba a helyzetbe, hogy a jelenlét jogának gyakorlásáról a megfelelő információ birtokában dönthessenek. Az eljárási szabálysértések körében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádtól eltérő minősítés lehetőségét az eljárás korábbi szakaszában nem vizsgálta vagy azt nem ismerte fel, továbbá, hogy a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondó nyilatkozatában foglaltak ellenére a tárgyalás távollétében való megtartásához adandó hozzájáruló nyilatkozata nem került tárgyalásonként beszerzésre. Álláspontja szerint a nyomozati iratok 1166-1205. oldalán található SMS üzenetek törvényes bizonyítékként nem használhatóak fel, mivel azokat a bíróság a tárgyaláson (107. számú tárgyalási jegyzőkönyv) úgy ismertette, hogy a rögzítésük törvényességét és az adathordozók hitelességét a lehallgatási anyagokhoz hasonlóan nem vizsgálta. Kérte, hogy a másodfokú bíróság ellenőrizze a lehallgatási anyagokat hordozó adathordozók hitelességének megfelelőségét. A Be. 167. § (5) bekezdésére hivatkozva kifogásolta, hogy a bíróság a tárgyaláson olyan lehallgatási anyagokat is a bizonyítás részévé tett, melyeket utóbb azok törvénytelen beszerzésére figyelemmel kizárt. A 2/2007. (I.24.) AB határozatra hivatkozva kifejtette, hogy a nyombaniság követelményének sérelmére, a törvényszék által is megállapított készletezésre figyelemmel a titkos információgyűjtés eredményének egésze törvénytelenül beszerzett bizonyítéknak minősül, annak egyetlen része sem használható fel jogszerűen. A lehallgatási anyagok kapcsán fenntartotta, hogy azok a leiratok tartalmából is kitűnő módon szelektálásra kerültek, és ebből kifolyólag a bizonyítékok értékelése során a többi bizonyítékkal összevetve kisebb hangsúlyt kell, hogy kapjanak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fordított elegendő időt az iratok és a vádlotti vallomások ismertetésére, így a 2018. október 16. napján tartott tárgyaláson – a 84. számú tárgyalási jegyzőkönyvből is kitűnő módon – egyéb eljárási cselekmények mellett közel 2500 oldal iratot ismertetett, továbbá azt is, hogy a törvényszék a vádlotti vallomásokat a védők részére csak 2019. szeptember 26. napján küldte meg.

[37] Az I/A. tényállási pont kapcsán hangsúlyozta, hogy az adott vagy ígért vagyoni előny bizonyítására semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre, azt a törvényszék által hivatkozott egyetlen telefonbeszélgetés alapján nem lehet kétséget kizáróan megállapítani. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet 49. oldalának első bekezdésében a többi vádlott cselekvőségéből vont le következtetést arra, hogy a II. r. vádlott vagyoni előnyért tevékenykedett, amely sértette az Alaptörvény XXVIII. cikke által biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot. Hangsúlyozta, hogy az ügyfélszerzésben közreműködő személyek

egymás személyének és tevékenységének ismerete nélkül, egymástól függetlenül jártak el, így az egyik vádlott cselekményéből a másik vádlott cselekményére következtetést levonni az elkövetési jelleg hasonlóságára hivatkozva nem lehet. Éppen ezért nem szolgálhat a II. r. vádlott cselekvőségének bizonyítására a sértett140 tanúval évekkal később folytatott telefonbeszélgetés tartalma, a neki tett ajánlat jellege sem. Megalapozatlanul állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ő és a XI. r. vádlott napi kapcsolatban álltak volna II. r. vádlottal, és vonta le ebből azt a következtetést, hogy az adatátadás és az elszámolás közöttük közvetlenül folyhatott. Ezt cáfolják a havi gyakoriságnál is ritkább rendszerességű kapcsolatfelvételt igazoló híváslisták, és az a körülmény is, hogy az adattovábbítás közöttük a vád szerint is SMS-ben történt. Okszerűtlen az indokolás a tekintetben, hogy míg a IV. és VII. r. vádlottak esetében a törvényszék a baráti alapon történő adattovábbítást elfogadhatónak találta, az ő és a II. r. vádlott viszonyában ugyanezt elutasította, holott ezt az ügyfelek vallomása is alátámasztotta, akik feltárták, hogy milyen személyes vagy közvetett kapcsolat útján kerültek megbízási jogviszonyba vele. Az anyagi ellenszolgáltatás hiányát erősíti, hogy az I. r. vádlott több más személytől is szívességi alapon kért adatszolgáltatást, így sértett138-tól és kezdetben terhelt8tól is. Szintén szívességi alapon kérte az ügyfélkapcsolat létrehozását tanú1-től és tanú2-től is, mely tény bizonyítására indítványozta tanúként történő meghallgatásukat a másodfokú eljárásban. Rámutatott továbbá, hogy amennyiben a vagyoni előny ígérete vagy nyújtása valóban megtörtént volna, annak a törvénytelenül több, mint egy éven át tartó, valamennyi kapcsolatára és kapcsolattartási formájára kiterjedő megfigyelése során ki kellett volna derülnie.

[38] A tényállás I/C. pontjának megalapozatlansága és ezzel összefüggésben az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán a védője által kifejtetteket osztotta. Sérelmezte, hogy a törvényszék a IV. r. vádlottal fennálló ismeretségét törvénytelenül szerzett lehallgatási anyagokra, így a 945, 963, 971. és 967. naplósám alatti beszélgetésekre hivatkozva állapította meg (ítélet 46. oldal). Hiányolta, hogy sértett170 ismertett tanúvallomását a bíróság nem értékelte. Az I/B. tényállási pont kapcsán szintén hivatkozott törvénytelen bizonyítékok, így a 951., 953., 979., 983. 1195, 1149. 1225. naplósám alatti telefonbeszélgetések felhasználására (ítélet 47-48. oldal).

[39] A tényállás II. pontja kapcsán a védője által az indokolási kötelezettség megsértése és a gazdasági vesztegetés cselekmények minősítése kapcsán kifejtettekhez csatlakozott. A II/1. tényállási ponttal összefüggésben sérelmezte a vagyonekbeavatkozás mértékét, figyelemmel arra, hogy sértett139 tárgyaláson tett tanúvallomásából és sértett8 nyomozás során tett tanúvallomásából kitűnően sem sértett1 családja, sem sértett8 nem lett az ügyfele, így ezen adattovábbításokkal összefüggésben vagyoni előnyt a X. r. vádlott részére nem nyújtott. Előadta továbbá, hogy az egészségügyi dolgozók kötelességszegő magatartásáról nem tudott. A II/2. tényállási pontban szereplő cselekmény esetében azt tudta, hogy a X. r. vádlott kérésének megfelelően személyesen beszélt a betegekkel, mely tény a gyanúsítottai vallomások, a tanúvallomások és a lehallgatási anyagok is alátámasztanak mindhárom sértett tekintetében. Az adatvédelmi szabályok esetleges megsértése, és az, hogy a X. r. vádlott az adatátadással kötelességszegést valósít meg, számára nem volt felismerhető, melyre tekintettel hivatkozott a társadalomra veszélyességben történő tévedésre. Álláspontja szerint a szándékos kötelességszegés a X. r. vádlott tekintetében sem bizonyítható. A X. r. vádlott alappal feltételezte, hogy az ápolónő és a beteg, illetve hozzátartozója között a kórházban a baleseti kártérítési képviselő ellátásáról folytatott beszélgetés során elhangzott és a képviselő

ellátásáról való egyeztetés szempontjából releváns egészségügyi adatokat a kért kapcsolatfelvétel során az ügyvéd részére továbbíthatja. A megfelelő tájékoztatás tükrében a hozzájárulást az Európai Parlament és Tanács (EU) 2016/679 rendelete 4. cikk 11. pontja és a 2011. évi CXII. törvény (Info. tv.) 3. § 7. pontja tükrében is megadottnak tekinthette. A VIII. és IX. r. vádlottak gyanúsítottai vallomásaikban szintén úgy nyilatkoztak, hogy az adattovábbítás előtt a VIII. r. vádlott a betegekkel beszélt. Ezt az ügyfelekkel folytatott telefonbeszélgetések, illetve a IX. r. vádlott édesanyjával folytatott beszélgetése is alátámasztja. Arról, hogy a IX. r. vádlott az adattovábbítás érdekében a kórházi adatbázist is használta, nem volt tudomása. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a VIII. és IX. r. vádlottak más bűncselekményben – közfeladati helyzettel visszaélésben – tett beismerő vallomását fogadta el bizonyítékként, és a vádmódosítást követően, a vesztegetés tárgyában őket tanúként nem hallgatta meg.

[40] Harmadlagos indítványa indokolása körében egyrészt a társadalomra veszélyessége hiányára, illetve alacsony fokára hivatkozott. A társadalomra veszélyességének értékelése kapcsán kérte figyelembe venni, hogy a sértetteknek kárt, hátrányt nem okoztak, éppen ellenkezőleg értéket teremtettek számukra. Hangsúlyozta, hogy a munkáját jó eredménnyel, sikerekkel, ügyfelei meglegedettségére végezte. A sértettek egy nehéz élethelyzetben kaptak segítséget, kifizetést csak elért eredményért kellett teljesíteniük. A cselekményéhez való hozzáállásukat mutatja, hogy a büntetőeljárás megindulását követően is szinte kivétel nélkül az ügyfelei maradtak, adataik jogsértő módon való kiadását ily módon a megbízást követően második alkalommal is jóváhagyták. Előadta, hogy az ítélet indokolásával ellentétben az ügyek vitele jelentős idő- és energiaráfordítást igényelt a részéről, vitatta, hogy kis munkaráfordítással kívánt volna komoly anyagi haszonra szert tenni. Álláspontja szerint a társadalomra veszélyesség alacsony fokára utal az a körülmény is, hogy a terhére rótt cselekményekhez hasonló cselekmények elkövetése rendszeres, a bűnüldöző hatóságok a büntetőjog eszközeivel való aktív fellépést más esetekben azonban még sem tartják szükségesnek. Kifejtette továbbá, hogy az egyéni visszatartás célja már magával a büntetőüggyel megvalósult, mely családját is jelentős hátrányokkal sújtotta. A büntetés kiszabása körében kérte figyelembe venni, hogy a cselekmények elkövetése óta 6-10 év telt el, 6 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, melyből 5 hónapot előzetes letartóztatásban, 3 hónapot házi őrizetben töltött. Mindezek anyagi és lelki vonzatain túl az ügyvédi tevékenységének felfüggesztése folytán praxisa és egzisztenciája összeomlott, élete szétesett. A kényszerintézkedések stigmáját lakókörnyezetében a mai napig viseli, házassága felbomlott. Feleségével továbbra is közösen nevelik két nagykorú és egy kiskorú gyermeküket, akiket az ügy okozta feszültség jelentős mértékben érint, és akik édesapjuk elvesztésére nincsenek felkészülve.

[41] Az I. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában egyebekben az ítéletet az V. r. vádlott vonatkozásában is támadta, továbbá valamennyi vádlott-társa esetében kifogásolta a bűnszövetség és az üzletszerűség minősítő körülményként történő megállapítását, és az ezzel kapcsolatos indokolás elégtelenségét.

[42] A II. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában személyes és szociális körülményei kapcsán előadta, hogy kiskorú gyermekével, feleségével és felesége szüleivel közös háztartásban helysége2 él. 13 éves lányánál 2019 októberében pánikbetegséget

diagnosztizáltak, ami miatt rendszeres orvosi-, napi szintű gyógyszeres kezelésre, továbbá pszichológus segítségére szorul. Feleségével apósát is segítik, aki 2020 októberében válműtéten esett át. A családi házuk után jelenleg havi 1685 euro hitelt törlesztenek. Kérte, hogy a másodfokú bíróság mindezen körülmények figyelembe vételével hozza meg döntését. A II. r. vádlott az általa előadottak igazolására a klinika1 és a klinika2 által kiállított orvosi dokumentumokat csatolta.

[43] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az írásban indokolt védői fellebbezésekre előterjesztette észrevételeit, melyben a BF.919/2016/13. számú átiratában foglalt indítványait változatlanul fenntartotta.

[44] Az I., II. és XI. r. vádlottak védőjének a vád törvényességével kapcsolatos kifogását vitatta, figyelemmel arra, hogy álláspontja szerint a Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya az 5.Nyom.101/2015. számú vádirata mindenben megfelel a vádirat benyújtásakor hatályban volt régi Be. 217. § (3) bekezdés b) pontjában írtaknak és a jelenleg hatályos Be. 422. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt rendelkezéseknek is.

[45] A tényállás megalapozatlansága kapcsán tett védői hivatkozásokra reagálva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték ütköztetése alapján, az azokból nyert, más bizonyítékok által megerősített vagy cáfolt tényadatok vizsgálata eredményeképpen állapította meg, és a bizonyítási eszközökből nyerhető és felhasználható tényeket pontosan, irathűen rögzítette. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének a lehallgatásokról készült leiratokon túl számos más bizonyíték is alapot adott, így a vádlottak részleges, ténybeli beismerő vallomásai, a tanúvallomások, a Robotzsaru NEO rendszer tevékenységi napló adatai, a mobiltelefon híváslisták, az SMS üzenetek és a szolgálatvezénylések. Utalt arra, hogy az I., II. és XI. r. vádlott vallomásai a jogtalan adatszerzést, részben az ennek ellentételezéseként adott anyagi ellenszolgáltatást és az ezekkel kapcsolatos tudattartalmat alátámasztották. A tényállást támasztotta alá III. r. vádlott részbeni beismerő vallomása, az V. r. vádlott nyomozás során tett részletes, teljeskörű beismerése, a VII. r. vádlott gyanúsítottként tett ténybeli beismerése, továbbá a VIII. és IX. r. vádlottak vallomása is, amely a védői hivatkozással ellentétben formális beismerésnek nem tekinthető, figyelemmel arra, hogy a vádlottak már az eljárás korábbi szakaszában is a tárgyaláson tett vallomásukkal egyezően, magukra is terhelően nyilatkoztak. A NAV vizsgálat eredményével összefüggésben a fellebbviteli főügyészség előadta, hogy a III. r. vádlott a vád tárgyává tett – a védői hivatkozással ellentétben nem több millió forintos összegű – jogtalan előnyt valószínűsíthetően felélte, de a korrupciós bűncselekmény megvalósulásához már önmagában a vagyoni előny ígérte, illetve annak elfogadása is elegendő. Rámutatott, hogy a védelem lényegében a bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, amely a tényállás megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

[46] A tisztességes eljáráshoz és hatékony védelemhez való jog sérelmét szintén vitatta. Kifejtette, hogy a vádmódosításra a 2019. szeptember 24. napján tartott tárgyaláson került sor, mely határnapon a bíróság közölte a védőkkel, hogy arról a védenkeiket tájékoztatni

kötelesek, mely felhívást a védők megértettek, és akként nyilatkoztak, hogy eleget tesznek a kötelezettségüknek. A következő tárgyalás megtartására 2019. október 2. napján került sor, ily módon a vádlottaknak és védőiknek elegendő idő állt rendelkezésére a védekezés előkészítéséhez tekintettel arra is, hogy a vádmódosítás a vádirati tényállást nem, kizárólag a jogi minősítést érintette. A fellebbviteli főügyészség a bizonyítékok értékelésének hiányával összefüggésben az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán előadott védői hivatkozásokkal sem értett egyet. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a lehallgatási anyagok kapcsán nemcsak a naplószámkat jelölte meg, hanem bár csak utalásszerűen, de azok terjedelmes tartalmát is idézte, és az indokolás a vádlottak vallomását, védekezését és az azt cáfoló tényadatokat is részletezi.

[47] Az I., II. és XI. r. vádlottak védője és a X. r. vádlott védője által a kórházi dolgozókat érintő cselekmények jogi minősítése kapcsán kifejtetteket vitatva előadta, hogy a törvényszék helyesen hivatkozott a Btk. 459. § (1) bekezdés 8. pontjára figyelemmel a Pp. 7. § (4) bekezdés 6. pontjára, mely szerint a költségvetési szerv (mint a kórház) gazdálkodó szervezet, és az Eütv. 24-25. §, illetve a 138. § (1) bekezdésében foglalt titoktartási kötelezettség – amellyel kapcsolatban az egészségügyi dolgozók a jogtalan előnyt elfogadták – az érdekében végzett tevékenységnek minősül.

[48] A III. r. vádlott védőjének fellebbezésével összefüggésben kifejtette, hogy a védői hivatkozással ellentétben az SMS üzeneteket az elsőfokú bíróság a tárgyaláson a lehallgatások anyagával együtt felolvasta, a vádlottak bűnösségének okszerű megállapítása azonban anélkül is lehetséges lenne. A vádlott által tagadott anyagi ellenszolgáltatás tényét a lehallgatás hanganyagai alátámasztották, mely bizonyítékok az ügy jellegéből adódóan önmagukban is értékelhetőek és figyelembe vehetőek. A IV. r. vádlott védőjének fellebbezésére reagálva rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság okkal vetette el a VII. r. vádlott teljes mértékben életszerűtlen történetet tartalmazó megváltoztatott vallomását, és fogadta el az adatok személyes átadását és átvételét, amelyet az igazságügyi írásszakértő véleménye is igazolt. A rendszeres adatátadás a VII. r. vádlott részére, az ügy összefüggései, a titkos adatszerzésből nyert információk igazolták a IV. r. vádlott I. r. vádlottal fennálló kapcsolatát és a IV. r. vádlott tudattartalmát arra vonatkozóan, hogy a VII. r. vádlott az általa átadott információkért, rá tekintettel vagyoni előnyben részesült. Mindezen körülmények a több személy általi, szervezett, egyeztetett elkövetést is alátámasztják, amely miatt a bünszövetségben történő elkövetés a IV. r. vádlott esetében is megállapítható. Az üzletszerű elkövetés a terhére szintén megállapítható tekintettel arra, hogy az adatátadások a rendszeres haszonszerzést célozták, és az üzletszerűség megállapításának a haszon realizálása nem feltétele, azt már a haszonszerzésre törekvés is megalapozza. Kifejtette, hogy az V. r. vádlott védőjének azon hivatkozását, hogy az V. r. vádlott az információk bűnös eredetéről nem tudott, az V. r. vádlott nyomozás során tett részletes beismerő vallomása – a balesetben érintett személyekkel történt kapcsolatfelvételtől, a vádlott-társaktól történt adatátvételekről, az I. r. vádlott által az információkért cserébe nyújtott anyagi ellenszolgáltatásról, mely körülményekről máshonnan nem tudhatott – cáfolja. A másodfokú ügyészség a VI. r. vádlott védőjének fellebbezésére reagálva előadta, hogy az elsőfokú bírósága VI. r. vádlott cselekménye kapcsán a hanganyagok tartalma alapján az ügy jellegéből kifolyólag okszerű következtetést vont le a jogtalan előnyre, illetve annak ígéretére vonatkozóan. A korrupciós cselekmények és a személyes adattal visszaélés halmazatban történő megállapíthatósága kapcsán a fellebbviteli főügyészség az átiratában foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta.

[49] A másodfokú nyilvános ülésen az I., II. és XI. r. vádlottak védője a perbeszédében a fellebbezésének irányát és a részletes írásbeli indokolásában írtakat minden tekintetben fenntartotta, és azt a következőkkel egészítette ki. A fellebbezésében a tisztességes eljáráshoz és a hatékony védelemhez való jog érvényesülése kapcsán előadottakon túl azt is sérelmezte, hogy a vádbeszédben történő vádmódosítást követően nem került sor a tárgyalás elnapolására, felkészülési idő biztosítására, és a terheltek további indítványok megtételre való felhívására. Hangsúlyozta, hogy a szeptember 24. napjától október 2. napjáig eltelt idő a védekezés átalakításához és előkészítéséhez nem volt elegendő. A titkos adatszerzés anyagainak felhasználhatósága kapcsán a X. r. vádlott védőjével egyezően szintén hivatkozott arra, hogy első 2x90 napot meghaladó TASZ anyag valamennyi vádlott vonatkozásában kirekesztendő, tekintettel arra, hogy nemcsak az első elkövetői kör került megfigyelésre a második elkövetői körön keresztül, hanem nevesítés nélkül a második elkövetői kör is az első elkövetői körön keresztül. Az ítélet megalapozatlansága és az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán előadottak vonatkozásában az ügyészi észrevételre reagálva kiemelte, hogy a védelem a bírói szabad mérlegelést tiszteletben tartja, fellebbezésében a szabad mérlegelést csupán annak terjedelme megállapítása érdekében értelmezte. A téves jogszabályalkalmazás kapcsán a fellebbezése indokolásában előadottakat azzal egészítette ki, hogy az Eütv. egészségügyi dolgozók védelméről szóló 139. §-ának 2021. január 1. napjától hatályba lépő változására figyelemmel – mely az egészségügyi dolgozók speciális alanyiságát a közfeladati helyzettel visszaélés tényállása tekintetében is megteremti – a vádlottak cselekménye 2021. január 1. napjától a sokkal enyhébb közfeladati helyzettel visszaélés bűncselekményének minősülne. Álláspontja szerint a jelenleg hatályos szabályozás hiányosságára figyelemmel nem lehet a vádlottak büntetőjogi felelősségét ugyanazért a cselekményért egy sokkal súlyosabb bűncselekményben megállapítani.

[50] A III. r. vádlott védője perbeszédében fellebbezésének írásbeli indokolásában és az elsőfokú eljárás során előadott perbeszédében foglaltakat minden tekintetben fenntartotta. Az ítélet megalapozatlansága kapcsán az I., II. és XI. r. vádlottak védője által előadottakat osztotta. Hangsúlyozta, hogy védenca a hivatali visszaélés tekintetében teljeskörű, részletes beismerő vallomást tett, a vagyoni előny, illetve annak ígéretének elfogadását azonban következetesen tagadta, mely tény a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen sem nyert kétséget kizáró bizonyítást. Utalt a szaktanácsadói véleményre, melynek tanúsága szerint az I. r. vádlottól lefoglalt számítógépeken és nyilvántartásokban a rendőr vádlottak, így a III. r. vádlott neve a kórházi dolgozókkal ellentétben nem szerepelt, továbbá, hogy az elismert ügyvédként praktizáló I. r. vádlott – védenca vallomását alátámasztva – maga is hivatkozott arra, hogy a bűncselekményekkel, a rendőrök megvesztegetésének tilalmával pontosan tisztában van, ezért ilyen cselekményt nem is követ el. A védő hivatkozott annak életszerűtlenségére, hogy az ítéleti tényállás szerint vagyoni előny érdekében tevékenykedő rendőr vádlottak az általuk közvetített adatokkal kapcsolatos ügy állásának egyszer sem nem érdeklődtek volna utána. Az ítéleti tényállást cáfoló példaként említette továbbá azokat az eseteket, amikor több rendőri adatlekérdezés ugyanarra a személyre vonatkozott, illetve, amikor a III. r. vádlott a potenciális ügyfél adatait igazolhatóan előbb juttatta el az I. r. vádlott részére, mint hogy azokat a VI. r. vádlott a rendszerből lekérte volna. A büntetés enyhítésére irányuló indítványa körében a jelentős időmúlásra és védenca személyi körülményeire, így a másodfokú eljárás során csatolt okirati bizonyítékokkal igazolt jövedelmi viszonyaira és a kiskorú gyermeke irányában fennálló tartási kötelezettségére

figyelemmel a többi vádlott büntetéséhez hasonlóan rövidebb tartamú, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

[51] A IV. r. vádlott védője, a VI. r. vádlott védője és X. r. vádlott védője perbeszédében a fellebbezése irányát és az írásbeli indokolásában foglaltakat minden tekintetben fenntartotta. A VI. r. vádlott védője a Fővárosi Főügyészség észrevételére reagálva egyértelműsítette, hogy nem arra hivatkozik, hogy az nem nyert bizonyítást, hogy a III. r. vádlott az I. r. vádlottól anyagi ellenszolgáltatást kapott, hanem arra, hogy ha volt is anyagi ellenszolgáltatás, a VI. r. vádlottnak erről nem volt tudomása. A vádbeszédben hivatkozott, 2014. december 17. napján rögzített telefonbeszélgetés kapcsán rámutatott továbbá arra, hogy védenca 39. születésnapja december 7. napjára esett.

[52] Az V. és VII. r. vádlottak védője perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakat mindkét védenca tekintetében azzal a módosítással tartotta fenn, hogy elsődlegesen az indokolási kötelezettség megsértése miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és védencai felmentését, harmadlagosan a büntetés enyhítését, negyedlegesen az ügyészi indítvány elutasítását és az ítélet helybenhagyását indítványozta. Az indokolási kötelezettség megsértése körében az I., II. és XI. r. vádlottak védője által kifejtetteket osztotta. Kifogásolta, hogy az indokolás a tényállást a jogi minősítéssel nem kapcsolja össze, nem lehet megállapítani, hogy a bíróság milyen bizonyítékokból milyen tényeket állapított meg, és azokból milyen következtetésre jutott, mely hiányosságok álláspontja szerint a másodfokú eljárásban nem orvosolhatóak. Hivatkozott továbbá az indokolás – másodfokú eljárásban már kiküszöbölhető – azon hiányosságára is, hogy az elsőfokú bíróság az V. r. vádlott személyi körülményei körében a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható adatokat nem rögzítette, továbbá a büntetéskiszabás indokolásának általánosságára, az enyhítő és súlyosító körülmények vádlottakra való konkretizálásának hiányára. Az V. r. vádlott vonatkozásában súlyosításra irányuló ügyészi indítvány kapcsán kifejtette, hogy az ügyészség védenca társadalomra veszélyességét nem megfelelően értékelte, melyről a közvetlenség elve alapján a másodfokú bíróság is meggyőződhetett. Az V. r. vádlott büntetlen előéletű, és vele szemben az öt éve tartó büntetőeljárás során sem indult további büntetőeljárás. Egy kiskorú gyermek édesanyja, évek óta bejelentett munkahelye van, férjével közösen legális jövedelemből tartja fenn a családját. Egészségi állapota megromlott. Társadalomra veszélyességének alacsony fokát támasztja alá ezen túl a védelem által egyébként vitatott tényállás szerinti cselekvősege, bűncselekményben betöltött szerepe is. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által a törvényben meghatározott tételkereten belül, a középértéktől lefelé eltérve kiszabott és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés a törvény rendelkezéseinek mindenben megfelelt. Álláspontja szerint a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok már magával a büntetőeljárással érvényesültek: az öt éve tartó eljárás a védencét további bűncselekmény elkövetésétől visszatartotta, míg a médianyilvánosság hiányára figyelemmel a vádlott közvetlen környezetén keresztül érvényesülő általános prevenció cél azáltal valósult meg, hogy a terhelt közeli hozzátartozói és ismerősei a büntetőeljárás következményeit a terheltet keresztül megtapasztalták, és öt éven át kellett abban a bizonytalanságban élniük, hogy a terheltet elveszíthetik.

[53] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán a fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta azzal a kiegészítéssel, hogy a büntetés enyhítése körében az eset jellegére, társadalomra veszélyessége alacsony fokára figyelemmel kérte, hogy a bíróság akként rendelkezzen, hogy a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A gazdasági vesztegetés cselekmények kapcsán hangsúlyozta, hogy a jelen ügyet végig kísérő minősítési problémák, illetve a védője által hivatkozott törvénymódosítás tükrében a meglévő jogi ismeretei mellett se kellett felismernie, hogy az egészségügyi dolgozóknak történő pénzátadással bűncselekményt valósít meg. Az V. r. és XI. r. vádlottak az utolsó szó jogán nem kívántak egyebet elmondani, a XI. r. vádlott a védője által elmondottakhoz csatlakozott.

[54] A katonai ügyész, a vádlottak és a védők által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörűen felülbírált.

[55] Előzményként megállapította, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya a 2016. augusztus 15. napján kelt, 5.Nyom.101/2015. számú vádiratával emelt vádat folytatólágosan, bünszövegségben és üzletszerűen elkövetett hivatali helyzettel visszaélésre irányuló hivatali vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt I. r. vádlottal és társaival szemben a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa előtt.

[56] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2016. október 14. napján hozott 6.Kbki.10.065/2016/2. számú végzésében az ügy elbírálásából a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsának bíráit – mert az eljárás nyomozati szakaszában katonai nyomozási bíróként jártak el – kizárta, és a településli Törvényszék Katonai Tanácsát jelölte ki az elsőfokú eljárás lefolytatására.

[57] A településli Törvényszék Katonai Tanácsának bírái az ügyben 2017. június 6. napján elfogultságot jelentettek be, amelyre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2017. július 3. napján hozott 6.Kbki.10.023/2017/3. számú végzésével az ügy elbírálásából a településli Törvényszék Katonai Tanácsának bíráit kizárta, és az elsőfokú eljárás lefolytatására a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsát jelölte ki.

[58] A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely megalapozná az elsőfokú ítéletnek a Be. 608. és 609. §-a alapján történő hatályon kívül helyezését.

[59] Előre bocsátja a fellebbviteli bíróság, hogy egyetért az elsőfokú katonai tanács ítélete 40. oldal harmadik bekezdésében tett azon megállapításával, hogy a vád törvényessége nem vitatható. Mint ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség is utalt átiratában, a Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya az 5.Nyom.101/2015. számú

vádiratában valamennyi vádlott vád tárgyává tett cselekményét vádpontokba szedve tartalmazza és vádpontonként a rendelkezésre álló összes bizonyítékot feltünteti, ez mindenben megfelel a vádirat benyújtásakor hatályban volt régi Be. 217. § (3) bekezdés b) pontjában írtaknak, de teljes mértékben megfelel a jelenleg hatályos Be. 422. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt rendelkezéseknek is. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a vád tárgyává tett történeti tények körében nem a különös részi törvényi tényállás jogi fogalmait kell felsorolni, hanem konkrétan azokat a tényeket, amelyek alkalmasak az indítványozott vagy akár attól eltérő, ám mindenképpen büntető törvénybe ütköző cselekmény megállapítására (BH 2017.7.217.). A következetes bírói gyakorlat szerint nem értékelhető a törvényes vád hiányaként és a vádon túlterjeszkedésként még az sem, ha a vádhoz képest az elkövető kilétét és valamely bűncselekmény törvényi tényállásába illeszkedő elkövetési magatartás lényegét érintő változtatás nélkül, tehát a tettazonosság keretei között a bíróság a vádiratban le nem írt tény – például egy másik bűncselekmény törvényi tényállásának részét alkotó eredményt – is megállapít, és a cselekményt ennek figyelembevételével értékeli. A bírói gyakorlat tehát következetes a tettazonosság megítélésében. A jelen ügyben sem az elkövető kilétét, sem az elkövetési magatartás lényegét az előterjesztett vádmódosítás nem érintette. A releváns körülmények megjelentek a vádirati tényállásban, amiből okszerű következtetés volt levonható – a megváltozott jogi minősítés mellett is – a tényállási elemek meglétére.

[60] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az ügyben a régi Be. 272. § (9) bekezdése alapján az ügy különös bonyolultságára figyelemmel a bizonyítás terjedelmének meghatározása érdekében törvényesen tartott előkészítő ülést. Az elsőfokú katonai tanács a régi Be. 279. § (3) bekezdésére figyelemmel törvényesen tartotta meg a tárgyalást a vádlottak távollétében – akik tudomásul vették, hogy az eljárás a távollétükben befejezhető –, majd pedig a Be. hatályba lépését, azaz 2018. július 1. napját követően a Be. 430. § (1), (2) és (7) bekezdése értelmében törvényesen fogadta el a vádlottak tárgyaláson való jelenlét jogáról történő lemondását. A vádlottak ez esetben ismét tudomásul vették, hogy az eljárás a meg nem jelent vádlottal szemben befejezhető. Ugyancsak törvényesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor a 2018. december 11-i tárgyalási határnapon a III. és a VI. r. vádlottak közötti érdekellentétre tekintettel megismételte a 2018. november 13-i tárgyalást, arra figyelemmel, hogy korábban mindkét vádlott védelmét ugyanaz a helyettes védő látta el. A törvényszék eljárásában törvényes figyelmeztetéseket alkalmazott a vádlottakkal és a tanúkkal szemben. Ugyanakkor az is megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság néhány eljárási szabályt megsértett.

[61] Az elsőfokú katonai tanács a 2019. szeptember 11. napján tartott tárgyaláson a 41.Kb.107/2017/130/I. számú végzésével megállapította az I. r., X. r. és XI. r. vádlottak vonatkozásában, hogy a közfeladati helyzettől visszaélés büntette tekintetükben vesztegetés büntettének is minősülhet. Az I. r. vádlott cselekménye alkalmas lehet aktív vesztegetőként 3 rb. minősített vesztegetés megállapítására (Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont), ehhez 2 rendbeli bűnsegédként járul hozzá a XI. r. vádlott cselekvősége, míg a X. r. vádlott cselekménye alkalmas lehet passzív vesztegetőként a minősített vesztegetés elfogadása büntettének a megállapítására (Btk. 291. § (1) és (2) bekezdés a) és b) pont) (bíróági írat II. kötet 41.Kb.107/2017/130. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdés). A katonai ügyész a 2019. szeptember 24. napján tartott folytatólagos tárgyaláson megtartotta perbeszédét, amelyet írásban is csatolt és amelyben a tényállást nem érintve az I. r., az V. r., a

X. r. és a XI. r. vádlottak tekintetében akként módosította a vád szerinti jogi minősítést, hogy a továbbiakban a három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő közfeladati helyzettől visszaélés büntette helyett az I. r. vádlott bűnösségét 3 rendbeli a Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont szerinti, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett vesztegetés büntetében, az V.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként 3 rendbeli a Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont szerinti, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett vesztegetés büntetében, a XI. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként 2 rendbeli a Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont szerinti, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett vesztegetés büntetében, míg a X. r. vádlott bűnösségét a Btk. 291. § (1) és (2) bekezdés b) pontja szerinti, két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett vesztegetés elfogadásának büntetében indítványozta megállapítani (bíróági irat II. kötet 41.Kb.107/2017/133. számú tárgyalási jegyzőkönyv 133/KÜ/1. melléklete). Az elhangzott vádmódosításra figyelemmel az elsőfokú bíróság felhívta a védők figyelmét arra, hogy a vádmódosításról kötelesek a védenőket a rövid tárgyalási időközre tekintettel haladéktalanul tájékoztatni. Valamennyi védő megértette a bíróság felhívását és nyilatkoztak arról, hogy eleget tesznek a kötelezettségüknek, azonban egyikük sem kérte a tárgyalás elnapolását (41.Kb.107/2017/133. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). A következő tárgyalási határnap 2019. október 2. napja volt, az ítélet kihirdetésére 2019. október 22. napján került sor, és addig az érintett I., V., X. és XI. r. vádlottak írásban is reagáltak a jogi minősítés változására (bíróági irat II. kötet 145., 138., 142., 144., 141. sorszám).

[62] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a súlyosabban minősülő cselekményekre vonatkozó vádmódosításra tekintettel célszerűbb lett volna a tárgyalást elnapolni, azonban ennek elmaradása olyan relatív eljárási szabálysértés, amely a speciális körülményekre figyelemmel – a vádlottak lemondtak a tárgyaláson való jelenlét jogáról és egyben tudomásul vették, hogy az eljárás a meg nem jelent vádlottal szemben befejezhető; hogy az elsőfokú katonai tanács a 41.Kb.107/2017/130/I. számú végzésével korábban megállapította az eltérő – súlyosabb – minősülés lehetőségét, a tárgyaláson jelenlévő védők egyike sem kérte a tárgyalás elnapolását és az érintett vádlottak mindegyike írásban reagált a vádmódosításra – az ügy érdemi elbírálására kihatással nem volt. Ezért a tisztességes eljáráshoz és a hatékony védekezéshez való jog a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem sérült.

[63] A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során azt is megállapította, hogy helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a leplezett eszköz alkalmazásának törvényességét – figyelemmel a Be. 872. § (1) bekezdésében foglaltakra – az engedélyezés időpontjában hatályos régi Be. rendelkezései szerint ítélte meg.

[64] E törvény alkalmazása során a kialakult bíróági gyakorlatnak megfelelően vette figyelembe a „nyombaniség” szempontjából a feljelentést megelőző kettő hónapos időszakot és zárta ki a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtéssel érintett I., II., III. és VII. r. vádlott esetében az ezen időszakot megelőzően szerzett információkat.

[65] Ugyancsak helyesen állapította meg, hogy a titkos információgyűjtéssel kapcsolatban a régi Be. 206/A. § (2) bekezdése szerinti alkalmasság vizsgálat elmaradt, ennek következményeként a titkos információgyűjtés során keletkezett és rögzített adat az engedélyben nem megjelölt személyre, illetve nem megjelölt bűncselekményre nem volt felhasználható, azaz nem volt felhasználható a IV., V., VI., valamint X., XI. r. vádlottra sem.

[66] Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor sem, amikor a titkos adatszerzés eredményét – a régi Be. 203. § (5) bekezdésére figyelemmel – az első körös elkövetők, azaz I., II., III. és VII. r. vádlottak tekintetében 2014. június 1. és 2014. november 27. napja közötti időtartamban a büntetőeljárásban felhasználhatónak tekintette. Tévedett azonban akkor, amikor az ezen időszakban keletkezett lehallgatási anyagot bizonyítékként használta fel az V. r., a X. r. és XI. r. vádlott tekintetében.

[67] A régi Be. 206. § (3) bekezdése szerint a titkos adatszerzés eredménye annak a bűncselekménynek a bizonyítására és azzal szemben használható fel, amely miatt és akivel szemben a titkos adatszerzést a bíróság engedélyezte, azaz jelen ügyben a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. május 29. napján hozott Kat.T.B.9/2/2014. számú végzésével az ügyészi indítványnak megfelelően rendelte el az I., II., III. és VII. r. vádlottak adott hívószámú telefonforgalmának ellenőrzését és azok tartalmának rögzítését 90 napra, 2014. június 1. napján 00 órától 2014. augusztus 29. napján 24 óráig, majd a 2014. augusztus 26. napján hozott Kat.T.B.9/4/2014. számú végzésével az időszakot további 90 napra, 2014. november 27. napján 24 óráig meghosszabbította. A titkos adatszerzés elrendelésére és meghosszabbítására hivatali helyzettel visszaélésére irányuló hivatali vesztegetést büntette (Btk. 293. § (1), (2) bekezdés), az előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette (Btk. 294. § (1), (3) bekezdés a) pont) és hivatali visszaélés büntette (Btk. 305. § c) pont) miatt került sor (nyomozati iratok I/1. kötet 303-305. és 311-313. nsz.).

[68] A régi Be. 206. § (4) bekezdése értelmében, akivel szemben a titkos adatszerzést a bíróság engedélyezte, a titkos adatszerzés eredménye olyan bűncselekmény bizonyítására is felhasználható, amelyet az engedélyben nem jelöltek meg, feltéve, hogy a titkos adatszerzés e törvényben meghatározott feltételei (201. §) ez utóbbi bűncselekmény tekintetében is fennállnak. Mindezek alapján a titkos adatszerzés eredménye az I. r. vádlottal szemben további bűncselekmény, nevezetesen a folytatólagosan, bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés (Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont) tekintetében is felhasználható, hisz e bűncselekmény egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmény, így a régi Be. 201. § (1) bekezdés a) pontja alapján titkos adatszerzés esetében elrendelhető. Ebből következően ugyanakkor a 2014. június 1. és 2014. november 27. napja között keletkezett titkos adatszerzés eredménye a gazdasági vesztegetés tekintetében sem az V. r., sem a X. r., sem a XI. r. vádlottal szemben nem használható fel, mert velük szemben a titkos adatszerzést a bíróság nem engedélyezte. A régi Be. 206. § (5) bekezdése alapján azonban annak a bűncselekménynek a bizonyítására, amely miatt a titkos adatszerzést a bíróság engedélyezte, annak eredménye minden elkövetővel szemben felhasználható. Ezért a hivatali vesztegetés tekintetében keletkezett lehallgatási anyag felhasználható az I., II., III. és VII. r. vádlottakon kívül a IV., V. és VI. r. vádlottakkal szemben is.

[69] Mindezek alapján az elsőfokú katonai tanács tehát akkor járt volna el helyesen, ha a Be. 167. § (5) bekezdésére tekintettel a bizonyítékok köréből kirekesztette volna a 2014. június 1. és 2014. október 28. napja között végrehajtott titkos adatszerzés eredményét a gazdasági vesztegetés tekintetében az V.r., X.r. és XI.r. vádlottakkal szemben, mert az – figyelembe véve a törvényi szabályozást – e vádlottakkal szemben csak a Kaposvári Törvényszék 2014. október 17. napján hozott Kat.T.-B.9/7/2014. számú végzésével 2014. október 28. napján 00:00 órától 2015. január 25. napján 24:00 óráig engedélyezett, majd 2015. január 26. napján hozott Kat.T.B.9/9/2014. számú végzésével további 90 napra, 2015. április 25. napján 24 óráig meghosszabbított időszakban keletkezett hanganyagok tekintetében használható fel (nyomozati iratok I/1. kötet 319-331. nsz.). A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ez azonban olyan relatív eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemi elbírálására az egyéb bizonyítékokra figyelemmel – a XI. r. vádlott kivételével – az V. r. és X. r. vádlottakat érintően a [82] bekezdésekben kifejtettek szerint nem volt kihatással. Egyebekben a másodfokú bíróság a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés törvényessége tekintetében az elsőbíróság ítélete 34. oldal harmadik bekezdésétől a 40. oldal második bekezdéséig kifejtett jogi álláspontjával maradéktalanul egyetért.

[70] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta. Kihallgatta a vádlottakat, akik a tárgyaláson kezdetben éltek a mentességi jogukkal, ezért az elsőfokú bíróság részben a régi Be. 291. § (1) bekezdése alapján, részben a Be. 525. § (1) bekezdése alapján törvényesen ismertette a nyomozás során tett gyanúsítottai vallomásaikat. Itt utal rá a fellebbviteli bíróság, hogy a 2018. szeptember 18. napján tartott tárgyaláson a perbíróság ismertette a korábbi VIII. és IX. r. vádlottak nyomozati vallomásait, amelyekben bűnösségre is kiterjedő, feltáró jellegű, részletes beismerő vallomást tettek, önmaguk mellett vallomásukkal több vádlott-társukat is terhelték. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint e vallomások törvényesen felhasználható bizonyítékok, nem tekinthetők formális beismerésnek, még akkor sem, ha a VIII. r. és IX. r. vádlottak évekkel később a bűnösségüket beismerték és lemondtak a tárgyaláshoz való jogukról. A vádlottak közül az V. r. vádlott a nyomozás során részletes ténybeli beismerő vallomást tett, feltárva, hogy a II. r., III. r., VII. r. és X. r. vádlottaktól, valamint terhelt8től és Terhelt9től kapott közlekedési balesetek sérültjeire vonatkozó adatokat, amelyekről nyilvántartást vezetett, és amely adatokért az I. r. vádlott pénzt fizetett. A II., III. és VI. r. vádlottak a Robotzsaru NEO rendszer céltól eltérő használatát, adatok jogosulatlan megtekintését és letöltését, azaz a hivatali visszaélés büntettét elismerték, a VI. r. vádlott azzal, hogy némely balesettel kapcsolatban adott át adatokat a párjának, de nem tudta, hogy azokat pénzért szolgáltatja ki az I. r. vádlottnak; míg az I. r. vádlott annak tényét nem vitatta, hogy az egészségügyi dolgozóknak a közlekedési balesettel érintett betegek adataiért pénzt adott, de annak tényét tagadta, hogy a rendőröknek anyagi előnyt nyújtott. A VII. r. vádlott a tényeket nem vitatta, a IV. r. vádlottól kapott – majd módosított vallomása szerint a IV. r. vádlottól tudtán kívül megszerzett – adatokat pénzért továbbította az I. r. vádlott részére; a X. r. vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, érdemi védekezése szerint a betegekkel, illetve hozzátartozóikkal egyeztetve adott át elérhetőségi adatokat az I. r. vádlottnak, és ezért nem kért és nem is kapott semmilyen ellenszolgáltatást, ugyanakkor hibásnak érezte magát abban, hogy az ügyvéddel közölte, hogy a betegek sérülései milyen fokúak, súlyosságúak. A XI. r. vádlott is tagadta a bűncselekmény elkövetését, de azt nem vitatta, hogy tudott arról, hogy az I. r. vádlott munkáját a kórházi

dolgozók segítik, pénzért adatokat adnak át részére, de védekezése szerint arról nem tudott, hogy az adatok megszerzésére és továbbítására jogellenesen került sor. Elismerte, hogy egy alkalommal vitt pénzt a kórházba terhelt⁸nak, de mivel őt nem találta meg, ezért élettársának, Terhelt⁹nak adta át a borítékot. A IV. r. vádlott is tagadta bűncselekmény elkövetését, érdemi védekezése szerint az adtalekérései célhoz kötöttek voltak, sem az I. r., sem a VII. r. vádlottól nem kapott anyagi ellenszolgáltatást, mivel adatokat sem adott át senkinek. A tárgyalás során később az I. r., a IV. r., az V. r., a VII. r. és XI. r. vádlottak írásbeli vallomást tettek, amelyben érdemi védekezést, bűncselekményt tagadó vallomásokat terjesztettek elő módosítva, illetve kiegészítve korábbi nyilatkozataikat. Az elsőfokú katonai tanács a vádlottak védekezésének leellenőrzésére és a tényállás tisztázása érdekében számos tanút hallgatott ki, illetve a Be. 527. § (2) bekezdése értelmében törvényesen olvasta fel, illetve ismertette az egyes vádpontokhoz kapcsolódóan a tanúk nyomozás során tett vallomásait. A bizonyítás felvétele során a rendelkezésre álló hangfelvételeket lejátszotta és összevetette az azokról készült jelentésekkel. Az I. r. vádlott fellebbezési indokolására utalva megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a bizonyítékok közül azt lehet kirekeszteni, amely a tárgyaláson ismertetésre került, arra is figyelemmel, hogy jelen ügyben az előkészítő ülés megtartására és a tárgyalás megkezdésére még a régi Be. 272. § (9) bekezdése alapján került sor, és az előkészítő ülésen sem a jelenlévő I. r. vádlott, sem a védője nem tettek indítványt a lehallgatási anyagok kizárására a bizonyítékok köréből (bírósági irat I. kötet 28. nsz. alatti 41.Kb.107/2017/28. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv).

[71] Előrebocsátja a másodfokú bíróság, hogy a védők által kifogásolt SMS üzenetek a 2018. október 16-i tárgyaláson (41.Kb.107/2017/85. számú jegyzőkönyv 9. oldal 7. bekezdés 3. sor) mint a nyomozati iratok I/2. kötet 1165-1205. nsz. alatti iratai ismertetésre kerültek, ezért annál a vádlottnál, akinél nem kerültek kirekesztésre a bizonyítékok köréből, törvényesen voltak felhasználhatóak.

[72] Itt jegyzi meg a fellebbviteli bíróság azt is, hogy a NAV vizsgálat tekintetében maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ítélete 50. oldal második bekezdésében kifejtett álláspontját. Egyetértve az ügyészség ez irányú érvelésével hangsúlyozza a másodfokú katonai tanács, hogy a III. r. vádlott – ahogyan a többi vádlott-társa is – az I. r. vádlottól kapott jogtalan előnyt vagyongyarapodás nélkül is felélhette.

[73] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I/A. tényállási pontot az I. r. és a II. r. vádlott korrupciót érintő érdemi tagadásával szemben a Robotzsaru NEO rendszer céltól eltérő használata tekintetében a II. r. vádlott beismerő vallomására, egyebekben az V. r. vádlott terhelő nyomozati vallomására és különösen a titkos információgyűjtésnek és a titkos adatszerzésnek az V. r. vádlott vallomását alátámasztó felhasználható eredményére, a hozzá kapcsolódó ügyészségi jelentésekre, valamint a vonatkozó tanúvallomásokra, az SMS üzenetek tartalmára és az általa ismertetett egyéb okirati bizonyítékokra – mint a szolgálatvezénylések, a hatósági nyilvántartó rendszerből való lekérdezések, és a híváslisták adatai – alapította, és állapított meg terhelő tényállást az I. r., a II. r. és az V. r. vádlottak vonatkozásában ítélete 13. oldal közepétől a 15. oldal közepéig. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelését (az ítélet 49. o. második bekezdését) szükségesnek tartja kiegészíteni a II. r. vádlott magatartására vonatkozóan azzal, hogy

- a II. r. vádlott SMS-ben tájékoztatta az I. r. vádlottat arról, hogy sértett⁷nak Nagykanizsa „frontális balesetben a vétlen autóban hátsó utasként csigolyatörés lapocka és bordatöréses sérülése keletkezett”, a munkatársa telefonját küldte át, aki „a vétlen autót vezette és az apjának a jobb egyben bevérzéses 8 napon túli sérülése lett. Az okozó K&H, az okozó autóban a jobb első utas gyerekkorúnak medencetörése és a fejeteteje megskalpódott, a gyerekek anyja a bal hátsó ülésről előre repült és meghalt sértett⁹ Somogyszentpál, Petőfi u.7. Elérhetőség még nincs hozzájuk.” (nyom. irat I/2. kötet 1171-1174. nsz. alatti SMS közlemények). Ezt közvetlenül megelőzően telefonon kollégájától szerzi be a fenti, továbbá sértett⁸, tanú³, tanú⁴ és tanú⁵ sérüléseire vonatkozó adatokat (nyom. irat I/1. kötet 711. nsz. Mono fedőnév, 01-05190-01 számú közlemény).

- a II. r. vádlott 2014. július 25. napján SMS-ben tájékoztatta az I. r. vádlottat, hogy „tegnapi volt segítségnyújtás elmulasztása. Az smkp-s az úttest jobb szélén haladt, mellette okozó hölgy elhaladt, majd jobbra bekanyarodott elé...A motoros elesett, a nő továbbhajtott, a motoros tel telefonszám¹⁹ sértett¹⁰ cím³² csukló és térdtörés „C”.”(nyom. irat I/2. kötet 1173-1174. nsz. alatti SMS közlemény).

- Amikor a XI. r. vádlott arról tájékoztatta a férjét, hogy a II. r. vádlott kereste az I. r. vádlottat, ennek okaként azt kérdezte, hogy „fel kell-e írni valamit vagy el kell-e számolni vele?” (nyom. irat I/1. kötet 271. nsz. alatti 5.Tük.1-12/871/2014. számú jelentés a 2015. január 13. napján rögzített közleményről).

- Az V. r. vádlott nyomozati vallomása szerint nyilvántartásában „C” betűvel jelölte – így írta alá a II. r. vádlott az SMS-eit – a II. r. vádlottat, mint olyan személyt, aki anyagi ellenszolgáltatásért cserébe adatokat küldött az I. r. vádlottnak.

- az I. r. vádlott érdeklődött az V. r. vádlottól arról, hogy az az ügyfél, akivel a titkárnő a múlt héten beszélt, keresztnév³-tól vagy kitől került hozzájuk; illetve tisztázzák, hogy sértett¹⁰ ügye jött a II. r. vádlottól és a keresztnév²-től is (275. nsz. alatti 5.Tük.1-12/852/2014. számú jelentés a 2014. augusztus 18. napján rögzített közleményről).

- Ezen adatok összevetéséből egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlottól kapott anyagi előnyért használta céltól eltérően a Robotzsaru NEO rendszert; míg a szolgálatvezénylés, a lekérdezések és valamennyi leplezett eszközből származó, az adatok továbbítására vonatkozó bizonyíték, illetve az ismertett tanúvallomásokból származó tények alapján alappal vont le következtetést az elsőfokú katonai tanács valamennyi, a történeti tényállásban szereplő balalesetben érintett személyre vonatkozó adatlekérésre, illetve adattovábbításra.

[74] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az I/B/1. és I/B/2. tényállási pontot az I. r., a III. r. és a VI. r. vádlottak korrupciós kapcsolatra vonatkozó érdemi tagadásával szemben a Robotzsaru NEO rendszer céltól eltérő használata tekintetében a III. r. vádlott beismerő vallomására, a VI. r. vádlott III. r. vádlottat is

terhelő, ténybeli beismerő vallomására, egyebekben az V. r. vádlott terhelő nyomozati vallomása és különösen a titkos információgyűjtésnek és a titkos adatszerzésnek az V. r. vádlott vallomását alátámasztó felhasználható eredményére, a hozzá kapcsolódó ügyészégi jelentésekre, valamint a vonatkozó tanúvallomásokra, az SMS üzenetek tartalmára és az általa ismertetett egyéb okirati bizonyítékokra – mint a szolgálatvezénylések, a hatósági nyilvántartó rendszerből való lekérdezések és a híváslisták adataira – alapította, és állapított meg terhelő tényállást ítélete 15. oldal közepétől a 21. oldal közepéig. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelését (ítélet 47.o. utolsó bekezdését) szükségesnek tartja kiegészíteni a III. r. és VI. r. vádlott magatartására vonatkozóan azzal, hogy

- a III. r. vádlott többször mutatkozik be baleseti kártérítési ügyben a baleseti sérültnek vagy hozzátartozójának, mint a ügyvédi irodal-ból, illetve az Iroda megbízásából eljáró személy, például sértett93-nak (nyomozati irat I/2. kötet 1043. és 1045. nsz. alatti közlemény), tanú6-nak (nyomozati irat I/2. kötet 1043. és 1045. nsz. alatti közlemény), sértett25nak (nyomozati irat I/1. kötet 527. nsz. alatti közlemény), tanú7-nek (nyomozati irat I/1. kötet 673. nsz. alatti közlemény).

- Az I. r. vádlottal való beszélgetés során utal a „tisztá telefon” használatára, és tudomásul veszi, srétett46 bácsi családja felháborodott az ügyvéd megjelenésén, és hogy tanú8 családja fölmondta a megbízást. Az I. r. vádlott azt is nyomatékosította, hogy fontosnak tartja, hogy a hozzátartozók elérhetőségét is megszerezze a III.r. vádlott (nyomozati irat I/2. kötet 1087. nsz. alatti közlemény).

- A III. r. vádlott rendszeresen tájékoztatja az I. r. vádlottat, hogy hány ügyfelet keresett fel, és hogy az aláíratott megbízást postán feladta (nyomozati irat I/2. kötet 1089. nsz. alatti közlemény),

- egyeztetnek az elszámolásról, gyűjtögetésről, személyes találkozásról (nyomozati irat I/2. kötet 1129., 1133. nsz. alatti közlemény),

- és az I. r. vádlott arra kéri a III. r. vádlottat, hogy a településl környéki dolgokra is figyeljen (nyomozati irat I/2. kötet 463. nsz.).

- Az adatok megszerzésében a VI. r. vádlott adatlekérdezéssel és ügyiratokba való többszöri betekintéssel segíti a III. r. vádlottat, próbálja kideríteni, hogy a baleseti sérült melyik kórházba került, milyen sérüléssel, mi a telefonszáma, lakcíme, a III. r. vádlott ösztönzi is a VI. r. vádlottat, hogy „csak nézelődjön friss balesetek ügyeiben” (nyomozati irat I/2. kötet 1141.-1146., 1195., 547., 561., 567., 569., 623., 665., 669., 681. nsz. alatti közlemény).

- A VI. r. vádlott a találatokat megosztja a III. r. vádlottal, köztük akár a biztosító adatait is, mégpedig Viberen küldi át, mert „azt senki nem látja” (nyomozati irat I/1. kötet 623. nsz. alatti közlemény).

- A III.r. vádlott rákérdez I. r. vádlottnál, hogy „hol jár, mennyi van, számolgtatja, írogatja-e?” (nyomozati irat I/1. kötet 651. nsz. alatti közlemény), és az I. r. vádlott ezt követően egyezteteti az V. r. vádlottal, hogy tanú⁹, sértett⁴⁷, sértett⁸² ügye a III. r. vádlottól jött-e, majd jelzi a III. r. vádlottnak, hogy „öttel túl vagyunk szaladva”, ami egyezett a III. r. vádlott saját kimutatásával, ezért személyes találkozt beszélnék meg (nyomozati irat I/1. kötet 779. nsz.).

- Mivel az elsődleges adatok többször hiányosak, a VI. r. vádlott újra és újra ránéz az egyes ügyekre, hogy megtalálja a hiányzó adatokat, sérülést, nevet, lakcímet. A III. és VI. r. vádlott közötti kommunikáció szerint a VI. r. vádlott tudott arról, hogy a III. r. vádlott 2014. december 17-én az I. r. vádlottal találkozott település²-n, és onnan jön hazafelé, hozzá ajándékkal érkezik (nyomozati irat I/2. kötet 1207. nsz.), majd néhány nappal később, 2014. december 22-én a VI. r. vádlott arról számol be élettársának, hogy azt a pénzt költi, amit tőle kapott, és az elég lesz a függönyre, az ajándékokra, a karácsonyi menüre, a fenyőfára, de nyaralni már nem tudnak elmenni belőle, viszont a számlához nem kell hozzányúlai (nyom. irat I/1. kötet 1205. nsz.). Az elhangzottak alapján teljesen helytálló a következtetés, hogy a VI. r. vádlott tudta, hogy a III. r. vádlott jogtalan vagyoni előnyt kap az I. r. vádlottól a közvetített adatokért cserébe.

- A III. r. vádlott az V. r. vádlottól kap instrukciókat arra, hogy az egyes megbízásokat melyik cég nevére kell íratnia, és a III. r. vádlott panaszkodik, hogy „egyre nehezebb összekukázni az ügyeket”, két hónap alatt csak négy ügyet hozott. Szerinte a keresztnév⁴-nek (az I. r. vádlottnak) a gyerekklínikára is kellene egy embert szereznie, aki rögtön, akár éjjel kettőkor is telefonál, olyan nagy a konkurencia. Még abba is belemenne, hogy akár az ő jutalékából vegyen le, mert nehéz a helyzet. Az V. r. vádlott megjegyzi, hogy olyan valaki kell, aki megbízható, mert nagy a kockázat és a keresztnév⁴ mindent erre épített, még őket is (nyomozati irat I/1. kötet 661. nsz. alatti közlemény).

- Az V. r. vádlott nyomozati vallomása szerint a III. r. vádlottal, mint olyan személlyel, aki anyagi ellenszolgáltatásért cserébe adatokat küldött az irodához, ő maga is tartotta a kapcsolatot, a tőle kapott adatokat is ő rendszerezte.

[75] A fellebbviteli bíróság itt utal vissza a titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés felhasználhatósága körében kifejtettekre – [62]-[68] bekezdés –, és erre figyelemmel az indokolás 46. oldal 7. bekezdésében a 951., 953., 979. és 983. nsz. alatti beszélgetésekre való utalást mellőzi, miután az ott írtak olyan titkos információgyűjtés keretében beszerzett lehallgatási anyagon alapultak, amelyeket maga az elsőfokú bíróság az ítélete 46. oldal utolsó előtti bekezdésében kizárt a bizonyítékok köréből. Azonban ezen bizonyítékok kizárása, illetve az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése az ügy érdemére kihatással nem volt.

[76] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I/C/1. és I/C/2. tényállási pontot a IV. r. vádlott tagadásával szemben az I. r., az V. r. és a VII. r. vádlott egybehangzó beismerő vallomására, egyebekben a VII. r. vádlott IV. r. vádlottat terhelő nyomozati vallomására, a titkos információgyűjtésnek és a titkos adatszerzésnek felhasználható, a VII. r. vádlott vallomását alátámasztó eredményére, a hozzá kapcsolódó

ügyészeti jelentések tartalmára, valamint a vonatkozó tanúvallomásokra, különösen sértett141 rendőr főtörzsszázlós tanúvallomására, az SMS üzenetek tartalmára és az általa ismertetett egyéb okirati bizonyítékokra – mint a lefoglalási jegyzőkönyv, szolgálatvezénylések, a hatósági nyilvántartó rendszerből való lekérdezések és a híváslisták adatai –, valamint az igazságügyi írásszakértői véleményre alapította, és állapított meg terhelő tényállást az I. r., a IV. r., V. r. és VII. r. vádlottak vonatkozásában ítélete 22-23. oldalán. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelését (az ítélet 47. oldal második bekezdését) szükségesnek tartja kiegészíteni a IV. r. vádlott magatartására vonatkozóan azzal, hogy

- a VII. r. vádlott többször közli az I. r. vádlottal, hogy találkozott a keresztnév1-gyel, a kezébe nyomott adatokat szeretné odaadni az I. r. vádlottnak vagy azt részére eljuttatni – „a papi, aki vezetett meghalt, és az unoka meg a nagymami is sérült, mindegyik súlyosan. Vannak telefonszámok” (nyom. irat I/2. 1001., 1081.), „Meg elvileg van egy, amit még nem számoltunk el, és ez meg még megkeresni való, amit most hozott a keresztnév1” (nyom. irat I/2. 1107. nsz.) –, majd bediktálja a nála lévő két ügyre vonatkozó adatokat, az okozó rendszámát, a sérült vétlenek nevét, telefonszámát és lakcímét (nyom. irat I/2. 1109. nsz.). „Most kezdtem el gépelni, amit adott a keresztnév1, ezek múlt hetiek, SOS rájuk kellene csörögni, hátha lesz még belőlük valami”, mondta az I. r. vádlottnak (nyom. irat I/1. 423. nsz.).

- A VII. és IV. r. vádlott azért egyeztet találkozót, hogy a IV. r. vádlott át tudja adni azt, amit adni akar (nyom. irat I/1. 577. nsz.),

- és az I. r. vádlott a keresztnév1-től származó cetlikről diktálja be az V. r. vádlottnak a baleseti körülményeket, a vétlen sérült nevét, telefonszámát, nevét, életkorát, lakcímét (nyom. irat I/1. kötet 597. és 617. nsz.). Ráadásul az I. r. vádlott egyszer rá is kérdezett a VII. r. vádlottnál, hogy a keresztnév1-gyel milyen arányban számol el, mert az ő emlékezete szerint „keresztnév1 60-at kap, a Janó meg 40-et” (nyom. irat I/1. 587. nsz.).

- Az I. r. vádlott felhívja a VII. r. vádlott figyelmét arra, hogy lényeges kérdés, ha valakinek nincs kötelező biztosítása, mire a VII. r. vádlott azzal védekezett, hogy „a keresztnév1 ezt nem tudhatja, vagy ha tudja is, nem nagyon szokta ezeket leírni” (nyom. irat I/1. kötet 761. nsz.).

- Arra is van példa, hogy az I. r. vádlott azt kérdezi az V. r. vádlottól, hogy „a tanú10 féle ügy az a Janóéké volt, ugye?” (nyom. irat I/1. kötet 765. nsz.).

- Mindezekből következik, hogy az I. r. vádlott pontosan ismerte a IV. r. vádlottat és tudta azt, hogy a VII. r. vádlott a tőle beszerezett adatokat továbbította a részére, mégpedig jutalék ellenében. Ezt erősíti az a körülmény is, hogy amikor a VII. r. vádlott beajánlja a sértett136 nevű személyt, akkor az idegennel szemben az I. r. vádlott bizalmatlan, de bizalmatlanságra utaló körülmény a IV. r. vádlott tekintetben nincs (nyom. irat I/1. kötet 573. nsz.). E beszélgetések cáfolják a VII. r. vádlottnak azt a módosított vallomását is, hogy az általa továbbított adatokat a IV. r. vádlottól annak tudta nélkül szerezte meg.

- Az V. r. vádlott nyomozati vallomása szerint a VII. r. vádlott olyan személy volt, aki anyagi ellenszolgáltatásért cserébe adatokat küldött az irodához, amely adatokat is ő rendszerezte és tartotta nyilván.

[77] A fellebbviteli bíróság itt utal vissza a titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés felhasználhatósága körében kifejtettekre – [62]-[68] bekezdés –, amelyre figyelemmel az indokolás 46. oldal 6. bekezdésében a 945., 963., 971. nsz. alatti beszélgetésekre való utalást mellőzi, miután az ott írtak olyan titkos információgyűjtés keretében beszerzett lehallgatási anyagon alapultak, amelyeket maga az elsőfokú bíróság az ítélete 46. oldal utolsó előtti bekezdésében kizárt a bizonyítékok köréből. Azonban ezen bizonyítékok kizárása, illetve az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése az ügy érdemére kihatással nem volt.

[78] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor II/A. tényállási pontot az I. r. és V. r. vádlottak nyomozás során tett ténybeli beismerő vallomására, a titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés felhasználható eredményére, a hozzá kapcsolódó ügyészégi jelentések tartalmára, valamint a vonatkozó tanúvallomásokra, az SMS üzenetek tartalmára és az általa ismertetett egyéb okirati bizonyítékokra – a híváslisták adataira – alapította, és állapított meg terhelő tényállást az I. és V. r. vádlottak vonatkozásában ítélete 24. oldal közepétől 26. oldal utolsó előtti bekezdéséig.

[79] Ugyanakkor a másodfokú bíróság az első körös titkos adatszerzés eredményének felhasználása körében kifejtettekre tekintettel a XI. r. vádlott tekintetében kirekesztette a bizonyítékok köréből a nyom. iratok I/1. kötet 817., 819. és 821. naplósza alatti beszélgetéseket, és ezért a másodfokú bíróság az ítélet indokolásából, a 48. oldal harmadik bekezdéséből mellőzi a 7-9. sorában írt azon következtetést, hogy „állításával szemben azt is pontosan tudta, hogy a férje két egészségügyi dolgozóval, a korábbi VIII. és IX. r. vádlottal is elszámolási viszonyban áll”, valamint az utolsó mondatot, és a beszélgetések számának a bekezdés végén történő feltüntetését. Ezen bizonyítékok kizárása, illetve az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése részben az ügy érdemére is kihatással volt, mert a terhelő tényállás alapja a volt IX. r. vádlotthoz kötődő 1 rendbeli gazdasági vesztegetés vonatkozásában éppen az a három kizárt telefonbeszélgetés, amelyek 2014. augusztus 4. és 5. napján kerültek rögzítésre, és amelyek kirekesztésére figyelemmel a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva 1 rendbeli bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette miatt emelt vád alól a XI. r. vádlottat felmentette.

[80] Az egyéb bizonyítékok alapján azonban nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a XI. r. vádlott tagadásával szemben a VIII. r. vádlotthoz kötődő további 1 rendbeli gazdasági vesztegetés vonatkozásában terhelő ítéleti tényállást állapított meg. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelését (az ítélet 48. oldal harmadik bekezdését) szükségesnek tartja kiegészíteni azzal, hogy

- a XI. r. vádlott a nyomozás során tett vallomásában azt nem vitatta, hogy tudomása volt arról, hogy a Kaposvári Kórházból Terhelt8 pénzért betegek adatait adta át a férje részére, és azt sem vitatta, hogy férje kérésére terhelt8nak pénzt vitt a kórházba egy alkalommal, de – nem cáfolható vallomása szerint – mivel nem találta, ezért élettársának, Terhelt9nak (a volt IX. r. vádlottnak) adta át a borítékot. Ugyanakkor nem cáfolható azon védekezése sem, hogy arról nem volt információja, hogy Terhelt8 élettársa, Terhelt9 az adatok jogellenes közvetítésben közreműködött volna.

- Az I. és a XI. r. vádlott tekintetében tényként rögzíthető, hogy évek óta ügyvédként dolgoznak egy olyan irodában, ahol a kártérítési ügyeket napi szinten intézik. Egy jogásztól minimálisan elvárható a jogszabályok, így különösen az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Eüak.) és az Eütv. vonatkozó rendelkezései – így az Eüak-nak a törvény céljáról szóló 1. §-a, a törvény hatályáról szóló 2. §-a, az egészségügyi és személyazonosító adat kezelésének céljáról szóló 4. § (1)-(3) bekezdése, az adatszolgáltatásra jogosult szervekről és az adatkezelés módjáról szóló 23. § (1) bekezdése, az Eütv-nek az egészségügyi dokumentáció megismerésének jogát szabályozó 24. §-a és 16. § (1) és (2) bekezdése, az orvosokat és az egészségügyi dolgozókat terhelő titoktartási kötelezettséget szabályozó 25. § (1) bekezdése és 138. § (1) bekezdése – ismerete is, vagyis tisztában kellett lenniük azzal, hogy az ápolónők ilyen módon nem szolgáltathattak volna ki adatokat az I. r. vádlottnak, akinek ezen adatok megismerésére jogosultsága sem volt.

- Ráadásul az I. r. vádlott házastársaként a XI. r. vádlott nyilvánvalóan tudott az iroda működésével összefüggő kérdésekről, melyet alátámaszt az I. és a XI. r. vádlott – XI. r. vádlottal szemben is felhasználható – telefonbeszélgetése arról, hogy mikor a II. r. vádlott távollétében kereste az I. r. vádlottat, ennek okaként a XI. r. vádlott azt kérdezte, hogy „fel kell-e írni valamit vagy el kell-e számolni vele?” (nyom. irat I/1. kötet 271. nsz.). Mindezen körülmények cáfolják a XI. r. vádlott azon védekezését, hogy nem volt rálátása a kártérítési eljárásokkal kapcsolatos előzményekre, illetve, hogy Terhelt8 volt VIII. r. vádlott tevékenységének jogellenességéről nem tudott, és ne lett volna tisztában azzal, hogy az általa a VIII. r. vádlottnak továbbítandó pénz átadására a jogellenes adatszolgáltatásért cserében került sor. Ugyanakkor a XI. r. vádlott nem cáfolható védekezésére tekintettel – egyéb terhelő adat hiányában, a bizonyítékok kirekesztésére figyelemmel – kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a XI. r. vádlott tudott volna arról, hogy a IX. r. vádlott anyagi ellenszolgáltatás fejében jogellenes adattovábbítást végez az I. r. vádlott részére, és, hogy az általa átadott borítékban lévő pénz egy része a IX. r. vádlottat illeti.

[81] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor II/B. tényállási pontot az I. r. ténybeli beismerő és X. r. vádlottat terhelő vallomásra – amelyben nem vitatta, hogy a X. r. vádlottnak is pénzt adott a közlekedési balesettel érintett betegek adataiért –, az V. r. vádlott nyomozás során tett ténybeli és X. r. vádlottat terhelő beismerő vallomásra – mely szerint a X. r. vádlott is anyagi ellenszolgáltatásért nyújtott sérültekre vonatkozó adatokat az I. r. vádlottnak, amelyeket ő tartott nyilván és kezelt –, valamint a X. r. vádlott nyomozás során tett vallomásra – mely szerint hibásnak érezte magát abban, hogy az ügyvéddel közölte, hogy sértett1 és sértett135 sérülései milyen súlyosságúak –, sértett139 tanúvallomásra és az általa ismertett egyéb okirati bizonyítékokra – különösen a híváslisták adataira – alapította, és állapított meg terhelő tényállást az I., V. és X. r. vádlottak vonatkozásában ítélete 26. oldal utolsó bekezdésétől a 27. oldal közepéig.

[82] Ugyanakkor a másodfokú bíróság az első körös titkos adatszerzés eredményének felhasználása körében kifejtettekre tekintettel a X. r. vádlott tekintetében kirekesztette a bizonyítékok köréből a nyom. iratok I/1. kötet 691., 697., 699., 703., 717., 733., 785., 795., 811., 835., 913., 915. és 917. naplószáma alatti beszélgetéseket, és ezért a másodfokú bíróság az ítélet indokolásából, a 48. oldal második bekezdésének utolsó előtti mondatából a „vállalta más ügyvédek betegtől való távoltartását” mondatrészt és e beszélgetések számának a bekezdés végén történő feltüntetését mellőzte. Ezen bizonyítékok kirekesztése, illetve az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése az ügy érdemére kihatással nem volt.

[83] Az egyéb bizonyítékok alapján azonban nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a X. r. vádlott korrupciót érintő érdemi tagadásával szemben terhelő ítéleti tényállást állapított meg. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelését (az ítélet 48. oldal második bekezdését) szükségesnek tartja kiegészíteni azzal, hogy

- az ápolóként dolgozó X. rendű vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a betegek személyes adatait és sérüléseikre vonatkozó adatokat az Eüak. és az Eütv. vonatkozó rendelkezései – így az Eüak-nak a törvény céljáról szóló 1. §-a, a törvény hatályáról szóló 2. §-a, az egészségügyi és személyazonosító adat kezelésének céljáról szóló 4. § (1)-(3) bekezdése, az adatszolgáltatásra jogosult szervekről és az adatkezelés módjáról szóló 23. § (1) bekezdése, az Eütv-nek az egészségügyi dokumentáció megismerésének jogát szabályozó 24. §-a és 16. § (1) és (2) bekezdése, az orvosokat és az egészségügyi dolgozókat terhelő titoktartási kötelezettséget szabályozó 25. § (1) bekezdése és 138. § (1) bekezdése – alapján nem szolgáltathatta volna ki az I. rendű vádlottnak, hiszen erre neki jogosultsága még a hozzátartozó esetleges szóbeli hozzájárulása esetén sem volt, másrészt az adatok megismerésére az I. rendű vádlottnak sem volt semmilyen jogalapja.

- Azt a X. rendű vádlott elismerte, hogy sértett1 és sértett135 sérülései jellegére vonatkozó adatokat közölte az I. r. vádlottal, ami nyilván magában foglalta az azonosításhoz szükséges személyes adatok továbbítását is.

- Az V. r. vádlott nyomozás során tett beismerő vallomása szerint a Terhelt10től kapott SMS-eket „A”-val jelölte nyilvántartásában és kezelte azokat, tudva arról, hogy ezekért az adatokért az I. r. vádlott anyagi ellenszolgáltatást nyújtott a X. r. vádlottnak. Az V. r. vádlott e beismerő vallomása egybehangzó volt a volt VIII. és IX. r. vádlottak bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomásával, amelyeket a lehallgatási anyagok is megerősítettek.

- Mindezen körülmények azt igazolják, hogy a X. r. vádlott tudomással bírt arról, hogy nem jogszerű a cselekménye, ugyanis nyilvánvalóan az általa is ismert rendes ügymenet szerint ilyen formában egészségügyi adatok nem adhatóak ki. Hivatkozik arra is a másodfokú bíróság, hogy az I. r. vádlottnak az V. r. vádlottal egybehangzó vallomására figyelemmel tény, hogy az adatokért anyagi ellenszolgáltatást kapott.

- sértett139 és sértett8 tanúvallomása egybehangzó abban, hogy csak az elérhetőségi adataik (és nyilván a nevük) továbbításához járultak hozzá, az egészségügyi adatok továbbításához nem, ugyanakkor sértett139 azt is elmondta, hogy nem jött létre megbízás a ügyvédi iroda1-gyel.

- A bizonyítékok köréből kirekesztett telefonbeszélgetések és SMS közlések igazolták a II/B. tényállás 3) pontjában sértett8 tekintetében megállapított tényeket (I/1. nyom. irat 691., 703., 717., 733. nsz.).

[84] A fellebbviteli bíróság a bizonyítékok értékelését az V. r. vádlott tekintetében pedig az alábbiakkal tartja szükségesnek kiegészíteni:

- Az V. rendű vádlott több éve a kártérítési ügyekre szakosodott, szóban forgó ügyvédi iroda alkalmazottja, így a rendelkezésre álló adatok szerint az egyebekben igen nagy forgalmat bonyolító ügyvédi irodában nyilvánvalóan tisztában kellett lennie az ilyen típusú ügyekben azzal is, hogy az orvosi ellátásra szoruló betegektől és az őket kezelő orvosi intézményektől milyen módon, milyen alakítás megtartása mellett lehet jogszerűen személyes és egészségügyi adatokat beszerezni. Az a körülmény továbbá, hogy az adatokat telefonon, némely esetben SMS-ben – a hozzájáruló nyilatkozatok létre a vádlotti vallomásokból megállapíthatóan nem is utalva, illetve azokat utólag elektronikus vagy papír alapon sem megküldve – közzétették az V. rendű vádlottal, alappal enged következtetni arra, hogy tisztában volt azzal a körülménnyel is, hogy a X. rendű vádlott által szolgáltatott adatok megküldésére részére nem jogszerűen került sor.

[85] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a logika szabályai szerint értékelte a bizonyítékokat és indokolási kötelezettségének is elégséges mértékben eleget tett. A bíróság a következtetéseit a rendelkezésre álló összes bizonyíték ütköztetése alapján vonta le, az azokból nyert, más bizonyítékok által megerősített vagy cáfoló tényadatok vizsgálata eredményeként. Rögzíti azt is a másodfokú bíróság, hogy az egyes bekezdések végén megjelölt leplezett eszközökből származó bizonyítékokat, a lehallgatott beszélgetések tényeit foglalta össze az elsőfokú katonai tanács az adott bekezdésben. Bár kétségtelen, hogy csak utalásszerűen idézi a leiratok terjedelmes tartalmát, ez azonban nem jelenti az indokolási kötelezettség nem teljesítését különös figyelemmel arra, hogy az indokolás vádlottanként kitér a vallomásukra, a védekezésre és az azt cáfoló tényadatokra is, így az elsőfokú bíróság a szükséges és elégséges indokolási kötelezettségének eleget tett.

[86] Az I-V., VII., X. r. vádlottak és védőik tényállást támadó és felmentésre, illetve az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése nem megalapozott. A XI. r. vádlottnak és védőjének az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése nem megalapozott, ugyanakkor a felmentésre irányuló fellebbezése részben, más okból megalapozott. Ugyancsak nem megalapozott a VI. r. vádlottnak és védőjének a minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezése.

[87] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács mérlegelési jogkörében megállapított tényállása alapvetően megalapozott, ugyanakkor a II/A. és II/B. tényállási pontok tekintetében a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával.

[88] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállás személyi részét

- a II. r. vádlott tekintetében az általa csatolt iratok alapján azzal egészíti ki, hogy: „Tartásra szoruló kiskorú gyermeke pánikbeteg, rendszeres orvosi kezelés alatt áll, és a havi hiteltörlesztés összege 1685 euro.”

- a III. r. vádlott tekintetében az általa csatolt iratok alapján azzal egészíti ki, hogy: „A cég4 alkalmazottjaként nemzetközi tehergépkocsi-vezetőként dolgozik, melyből havi bruttó 149.000,- forint jövedelme származik.”

- az V. r. vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján azzal egészíti ki, hogy: „Házas, egy kiskorú gyermeke van, akinek tartásáról a férjével közösen gondoskodik. A XI. r. vádlott ügyvédi irodájában dolgozik alkalmazottként, havi nettó jövedelme 144.000,- forint. A férjével közös tulajdonában álló cég5-öt 2020-ban egyszerűsített végelszámolással megszüntették. A férje 2020 márciusától a koronavírus-járvány miatt ötven százalékos, azaz 75.000,- forintos jövedelemmel rendelkezett, 2020 szeptemberétől jövedelme ismét 150.000,- forint. Folyamatos orvosi és gyógyszeres kezelés alatt áll megromlott egészségi állapota miatt.”

[89] Az ügyészi indítvánnyal egyetértve kiegészíti továbbá az elsőfokú ítélet 46. oldal utolsó előtti bekezdését azzal, hogy a „TIGY alapengedélyben szereplő I., II., III. és VII. r. vádlottra vonatkozó anyagokat vette figyelembe”, mert a II. r. vádlott a felsorolásból kimaradt.

[90] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján az ügyiratok tartalma alapján a XI. r. vádlott tekintetében a II/A. tényállás utolsó bekezdését (ítélet 26. oldal harmadik bekezdés) úgy helyesbíti, hogy: „A fenti összegből Terhelt11 XI. r. vádlott – tudván arról, hogy az I. r. vádlott közlekedési balesetek sértettjeinek személyes adatait anyagi ellenszolgáltatásért a kötelezettségét megszegő, jogellenes módon eljáró VIII. r. vádlottól mint egészségügyi dolgozótól szerzi meg – 2014. augusztus 5. napján a kórház1 az I. r. vádlott megbízásából 220.000,- forintot adott át a IX. r. vádlottnak azzal, hogy azt továbbítsa a VIII. r. vádlott részére. Kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a XI. r. vádlott tudott arról, hogy a IX. r. vádlott anyagi ellenszolgáltatás fejében jogellenes adattovábbítást végez

az I. r. vádlott részére, és, hogy az általa átadott borítékban lévő pénz egy része a IX. r. vádlottat illeti.”

[91] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján az ügyiratok tartalmára figyelemmel a X. r. vádlott tekintetében a II/B. tényállást úgy helyesbíti, hogy annak 3) pontját mellőzi (ítélet 27. oldal első bekezdés), és az utolsó előtti bekezdést azzal pontosítja, hogy „sértett135 hozzátartozói bízták meg az I., illetve XI. r. vádlottat jogi képviselőjük ellátásával, melyre tekintettel az I. r. vádlott jogtalan vagyoni előnyként a X. r. vádlottnak legalább 100.000,- forintot adott át 2014 nyaratól legkésőbb 2014. év végéig”.

[92] Az I. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványt a másodfokú bíróság mint szükségtelent elutasította, tekintettel arra, hogy általa lefolytatható bizonyítási eljárást nem alapoz meg, mert a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságát érdemben e két tanú vallomása nem befolyásolja.

[93] Az elsőfokú katonai tanács által megállapított és az előzőek szerint helyesbített, illetve kiegészített tényállás már mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta, mivel a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a történeti tényállás megalapozott, tényből további tényre is helyesen következtetett, és az általa megismert tényekből levont következtetései a logika szabályainak megfelelnek.

[94] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy az érdekeltek fellebbezésükben valójában új tényre nem hivatkoztak, az új bizonyítékra hivatkozás a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását nem alapozta meg az előzőekben kifejtettek szerint. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a fellebbezésekben írtak a releváns bizonyítékok újraértékelését célozzák. A bizonyítékok felülmérlegelését tilalmazó rendelkezés alapján a másodfokú bíróság irányadónak tekintette az elsőfokú ítéletben megállapított és a fellebbviteli bíróság által helyesbített tényállást. Ezért – a XI. r. vádlott kivételével – a vádlottaknak és a védőiknek a bizonyítékok újraértékelése útján a vádlottak felmentésére, illetve a VI. r. vádlott tekintetében az eltérő tényállás és jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[95] Az elsőfokú katonai tanács a megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett – a XI. r. vádlottak kivételével – a vádlottak bűnösségére, és – a VII. r. vádlott kivételével – helyesen minősítette azok cselekményeit.

[96] A fellebbviteli bíróság egyedül a XI. r. vádlott vonatkozásában tartotta megalapozottnak a vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést, azonban más okból:

[97] A másodfokú bíróság az első körös titkos adatszerzés eredményének felhasználása körében kifejtettekre tekintettel a XI. r. vádlott tekintetében kirekesztette a bizonyítékok köréből a nyom. iratok I/1. kötet 817., 819. és 821. naplósám alatti beszélgetéseket. A kizárt beszélgetések igazolták a XI. r. vádlott tudattartalmát illetően azt, hogy tudott arról, hogy az I. r. vádlott a IX. r. vádlottól is kap általa jogellenes módon megszerzett személyes és különleges személyes adatokat anyagi ellenszolgáltatás fejében. Erre lehetett következtetni azon beszélgetésekből, amikor az I. r. vádlott azt firtatta, hogy diszkréten meg tudta-e oldani, hogy odaadja a volt IX. r. vádlottnak a 220.000,- forintot, és a XI. r. vádlott arról tájékoztatta, hogy először felhívta a IX. r. vádlottat, aztán felment a szobájába, nem látta senki az átadást. Előtte a XI. r. vádlott arról egyeztetett az I. r. vádlottal, hogy milyen elszámolás következtében jött ki ez a 220.000,- forint (817., 819., 821. nsz.). Ezeket a beszélgetéseket azonban a bizonyítékok köréből ki kellett rekeszteni, azok nem felhasználhatóak. A kirekesztett bizonyítékokon túl kizárólag a XI. r. vádlott vallomása áll rendelkezésre, mi szerint arról nem volt információja, hogy Terhelt8 élettársa, Terhelt9 az adatok jogellenes közvetítésében közreműködött volna, és azt sem tudta, hogy a terhelt8nak vitt és az élettársának általa átadott pénz egy része a volt IX. r. vádlottat illette volna.

[98] Ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és Terhelt11 XI. r. vádlottat 1 rendbeli, bűnsegédként, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 290. § (1) és (3) bekezdés a) pont) miatt emelt vád alól a Be. 7. § (4) bekezdésére figyelemmel a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján – bizonyítottság hiányában – felmentette.

[99] Az I., II., XI. r. vádlott védője és a X. r. vádlott védője által a korrupciós cselekmények minősítése kapcsán kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a bírónak a határozatait a büntető anyagi és eljárásjogi jogszabályok alapján kell meghoznia. A 2002. évi XLIX. törvénnyel kihirdetett Korrupcióról szóló Büntetőjogi Egyezmény a jogalkotóval szemben fogalmazott meg elvárást, részére írt elő kriminalizációs kötelezettséget, aki annak a büntető anyagi jogi szabályozással hivatott eleget tenni. A nemzeti bíróság a büntetőeljárás során a büntető eljárásjogi és anyagi jogi törvényeknek van alávetve. Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A jelenleg hatályos Btk. elfogadására a Korrupcióról szóló Büntetőjogi Egyezmény törvénnyel történő kihirdetését követően került sor, és a törvényjavaslat indokolásából kitűnően a jogalkotó a korrupciós bűncselekmények tényállásainak megalkotásánál figyelemmel volt a Korrupcióról szóló Büntetőjogi Egyezmény rendelkezéseire és az Európa Tanács Korrupció Elleni Államok Csoportjának (GRECO) ajánlásaira. A Btk. 290-291. §-a egyebekben a Btk. 456. § (1) bekezdés e) pontja alapján a

magánszektorban tapasztalható korrupció elleni küzdelemről szóló, 2003. július 22-i 2003/568/EK tanácsi kerethatározatnak is megfelel. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 52. oldal utolsó bekezdésétől 53. oldal harmadik bekezdéséig az Alaptörvény rendelkezésének megfelelően éppen a gazdasági vesztegetés tényállásának a jogalkotó szándékának megfelelő értelmezését fejti ki, amellyel a fellebbviteli bíróság maradéktalanul egyetért.

[100] A másodfokú bíróság hivatkozik arra is, hogy nem lát különbséget azon helyzet között, hogy az egészségügyi dolgozó amennyiben kötelességszegése honorálásaként fogad el hálapénzt, akkor gazdasági vesztegetést valósít meg; ugyanakkor abban az esetben, ha az Eütv-ben megfogalmazott titoktartási kötelezettség megsértésért fogad el jogtalan előnyt, akkor nem lehet gazdasági vesztegetés alanya, ugyanis mindkét esetben az egészségügyi dolgozó (ápoló, orvos) az egészségbiztosító által finanszírozott egészségügyi szolgáltatáshoz kapcsolódó kötelezettségét szegi meg.

[101] Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék helyesen hivatkozik a Btk. 459. § (1) bekezdés 8. pontjára figyelemmel a Pp. 7. § (4) bekezdés 6. pontjára, mely szerint a költségvetési szerv (mint a kórház) gazdálkodó szervezet, és az Eütv. 24-25. §, illetve a 138. § (1) bekezdésében foglalt titoktartási kötelezettség – amellyel kapcsolatban az egészségügyi dolgozók a jogtalan előnyt kapták, illetve elfogadták – az egészségügyi szolgáltatáshoz kapcsolódik, és így a kórház érdekében végzett tevékenységnek minősül.

[102] Nem tévedett tehát az elsőfokú katonai tanács, amikor megállapította, hogy az I. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy hosszabb ideig, ügyvédi irodájának forgalma fellendítése érdekében, szervezeten a VIII., IX. és X. r. vádlottak részére, mint a kórház érdekében tevékenységet végző egészségügyi dolgozónak azért ígért és adott jogtalan előnyt, hogy a betegek személyes és sérüléseikkel kapcsolatos különleges személyes adatait titoktartási kötelezettségüket megszegve részére kiszolgáltassák, megvalósította 3 rendbeli, a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő gazdasági vesztegetés törvényi tényállási elemeit. Az I. r. vádlottnak a cselekmény társadalomra veszélyességében való tévedését kizárja, hogy ügyvédként maga alakította ki és évekig működtette azt a rendszert, amely részben arra épült, hogy egészségügyi dolgozók részére a tőlük SMS-ben kapott adatokért cserébe pénzt fizetett. A [80] bekezdésben kifejtettek szerint a vonatkozó jogi szabályozás alapján tisztában kellett lennie azzal, hogy az ápolónők ilyen módon nem szolgáltathattak volna ki adatokat a részére, és neki ezen adatok megismerésére jogosultsága sem volt.

[103] Az V. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy az I. r. vádlott fenti tevékenységét iratrendszerrel, táblázatvezetéssel, kapcsolattartással segítette, megvalósította bűnsegédként 3 rendbeli, a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő gazdasági vesztegetés törvényi tényállási elemeit. Büntethetőséget kizáró okra – tévedésre – való hivatkozás az V. r. vádlott vonatkozásában nem megalapozott. Az V. r. vádlottnak a cselekmény társadalomra veszélyességében való tévedését kizárja az a körülmény, hogy hosszabb időn át fejtette ki bűnsegédi magatartását, átlátva a rendszert és tudva az adatok megszerzésének jogellenes voltáról és az azokért a nyújtott jogtalan előnyről.

[104] A X. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy rendszeres haszonszerzésre törekedve szervezett keretek között ápolónőként végzett tevékenysége során az I. r. vádlott által ígért és adott jogtalan előnyért a betegek személyes és sérüléseikkel kapcsolatos adatait titoktartási kötelezettségét megszegve az I. r. vádlott részére kiszolgáltatta, megvalósította a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő gazdasági vesztegetés elfogadásának törvényi tényállási elemeit.

[105] A XI. r. vádlott azzal magatartásával, hogy az I. r. vádlott előzőekben kifejtett tevékenységében közreműködve egy kórházi dolgozó, a volt VIII. r. vádlott részére jogtalan előnyt juttatott el a volt IX. r. vádlotton keresztül, tudva arról, hogy a volt VIII. r. vádlott jogtalan előnyért betegek személyes és sérüléseikkel kapcsolatos adatait titoktartási kötelezettségét megszegve szolgáltatta ki az I. r. vádlottnak, bűnsegédként megvalósította a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő gazdasági vesztegetés törvényi tényállási elemeit, figyelemmel arra is, hogy a bűnsegéd által elkövetett cselekmény minősítése a tettesi alapcselekményhez igazodik.

[106] Az I. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy hosszabb ideig, ügyvédi irodájának forgalma fellendítése érdekében, szervezetten a II. r., III. r. és – a IV. r. vádlottra tekintettel – a VII. r. vádlottak részére azért adott jogtalan előnyt, hogy a hivatásos állományú vádlottak a szolgálatuk teljesítése során tudomásukra jutott, illetve a munkájukhoz használt Robotzsaru NEO rendszert céltól eltérően használva, hivatali helyzetükkel visszaélve, abból balesetben sérült személyek személyes és sérüléseikkel, biztosítással kapcsolatos adatait jogellenesen lekérve azokat részére továbbítsák, megvalósította a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés minősített esetének törvényi tényállási elemeit. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a vagyoni előny leggyakrabban pénzbeli vagy pénzürtékű dologi juttatás, de ugyancsak vagyoni előny a kölcsön is. Ha a kölcsön kamatmentes, az egyoldalú pénzbeli juttatásnak tekintendő, kamatos kölcsön esetén pedig a hitelnyerés ténye az előny. Személyes előny például a másodállásbeli foglalkoztatás biztosítása, így a próbafoglalkoztatás ténye, amelyről az I. és III. r. vádlottak egybehangzóan számoltak be, ugyancsak alkalmas a jogtalan előny megállapítására. A fellebbviteli bíróság hangsúlyozza, hogy a vagyoni előny tényleges átadásának, a megbízási szerződések megkötésének a vesztegetés megállapíthatósága vonatkozásában nincs jelentősége, mert elegendő a vagyoni előny ígérete, annak elfogadása a tényállásszerűséghez.

[107] A II. és III. r. vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy mint hivatalos személyek jogtalan előnyért a szolgálatuk teljesítése során tudomásukra jutott, illetve a munkájukhoz használt Robotzsaru Neo rendszert céltól eltérően használva, hivatali helyzetükkel visszaélve, abból balesetben sérült személyek személyes és sérüléseikkel, biztosítással kapcsolatos adatait jogellenesen lekérve azokat az I. r. vádlott részére továbbították, megvalósították a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétel a) pont ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása minősített esetének törvényi tényállási elemeit.

[108] A VI. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy tudva arról, hogy a III. r. vádlott anyagi ellenszolgáltatásért közlekedési balesetek sérültjeinek személyes és különleges személyes adatait adja át az I. r. vádlottnak, segítséget nyújtott részére oly módon, hogy hivatali helyzetével visszaélve, jogszerűtlenül betekintett közlekedési balesetek ügyirataiba és az onnan megszerzett adatokat továbbította a III. r. vádlott részére, megvalósította bűnsegédként a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétel a) pont ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása minősített esetének törvényi tényállási elemeit. A VI. r. vádlott tekintetében más bűncselekmény, így a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetnének megállapítására nincs törvényes lehetőség, az erre irányuló vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[109] A IV. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy tudva azt, hogy a VII. r. vádlott rá tekintettel az I. r. vádlottól rendszeresen jogtalan előnyt kap, ezzel egyetértve mint hivatalos személy szervezett módon, a munkájához használt Robotzsaru Neo rendszert céltól eltérően használva, hivatali helyzetével visszaélve abból balesetben sérült személyek személyes és sérüléseikkel, biztosítással kapcsolatos adatait jogellenesen lekérve azokat megszerezte és továbbította a VII. r. vádlotton keresztül az I. r. vádlott részére, megvalósította a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétel a) pont ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása minősített esetének törvényi tényállási elemeit.

[110] A IV. r. vádlott védőjének felvetésére reagálva utal arra a fellebbviteli bíróság, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pontja értelmében bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet. Az erre irányuló megállapodás azonban nincs alakisághoz kötve, akár szóbeli is lehet vagy ráutaló magatartásban is megnyilvánulhat. Jelen ügyben a terheltek folyamatos egyeztetéséből, abból a tényből, hogy a IV. r. vádlott által kézzel írt cetlik a VII. r. vádlottól kerültek lefoglalásra, és, hogy az I. r. vádlott többször e cetlikről származó, és visszavezethetően a IV. r. vádlott által írt adatokat diktált be az V. r. vádlottnak, alappal lehet a terheltek közötti szervezetségre következtetni.

[111] A fellebbviteli bíróság rámutat arra is, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja értelmében üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. Töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy az is rendszeres haszonra törekszik, aki cselekményeit más személy hasznára, vagyoni gyarapodása érdekében követi el, ahogy tette azt jelen ügyben IV. r. vádlott a VII. r. vádlott jogtalan előnyszerzése érdekében. Ezért terhére a bünszövetségben és az üzletszerűen történő elkövetés, mint minősítő körülmény is aggálytalanul megállapítható, hiszen a történeti tényállás megállapítása szerint a VII. r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetése révén rendszeres haszna származott, legalább 250.000,- forint összegben.

[112] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság tévedett a VII. r. vádlott cselekményének jogi minősítésekor. A VII. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy a IV. r. vádlottól, az általa hivatali helyzetével visszaélve a Robotzsaru Neo rendszerből letöltve megszerzett, közlekedési balesettel érintett személyek személyes adatait továbbította az I. r. vádlottnak, és erre tekintettel az I. r. vádlottól jogtalan előnyt fogadott el, megvalósította bűnsegédként a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétel a) pont ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása minősített esetének törvényi tényállási elemeit, ugyanis az a nem hivatalos személy, aki a hivatalos személy hivatali működésével kapcsolatban a hivatalos személy egyetértésével előnyt kér vagy elfogad, a bűncselekmény bűnsegéde lesz, aki pedig az előnyt adja, az aktív hivatali vesztegetés tettese. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét megváltoztatta, és a VII. r. vádlott cselekményét folytatólagosan, bűnsegédként, bünszövetségben és üzletszerűen, előnyért hivatali helyzetével egyébként visszaélve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének (Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés I. fordulat a) pont ac) alpont és b) pont) minősítette.

[113] Az ügyészségnek az I-VII. és X. r. vádlottak tekintetében további bűncselekmény megállapítására irányuló fellebbezése nem megalapozott.

[114] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vesztegetéses cselekmények mellett a személyes adattal visszaéléses cselekményeket alaki halmazatban nem állapította meg az I-VII. és a X. r. vádlottak terhére, így a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző személyes adattal visszaélés vétségét, amely egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő; a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és (3) bekezdése szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés vétségét, amely két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő; illetve a hivatalos személyek esetében a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és (4) bekezdése szerint minősülő személyes adattal visszaélés büntettét, amely három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[115] A másodfokú katonai tanács nem osztja az ügyészség által a valóságos alaki halmazatra vonatkozóan kifejtett jogi álláspontot. A fellebbviteli bíróság meggyőződése szerint, ha valamely cselekmény egyidejűleg két olyan egymástól különböző törvényi tényállást merít ki, amelyik törvényi büntetési tételei nem azonosak, és amelyek közül a súlyosabb büntetési tétellel fenyegetettben az enyhébb büntetési tétellel büntetni rendelt szükségképpen benne foglaltatik, a cselekményt csak a súlyosabb büntetési tétellel fenyegetett törvényi tényállás szerint szabad minősíteni. Nincs jelentősége tehát a sértett jogtárgy eltérőségének. Jelen ügyben a korrupciós cselekmények elkövetési magatartása szükségképpen magában foglalja a jogtalanul megszerzett személyes és különleges személyes adatok továbbítását, ezért a súlyosabb büntetési tétellel – a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés büntette és a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő hivatali vesztegetés büntette esetén egy évtől öt évig, a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntette és a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pont ac) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása büntette esetén két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel – fenyegetett korrupciós bűncselekmények megállapításának van helye a konzumpció elve alapján.

[116] Az I. r. vádlottnak, a III. r. vádlottnak és védőjének, a VI. r. vádlottnak és védőjének és az V. r. vádlott védőjének enyhítésre irányuló fellebbezése alapos. A IV. és VII. r. vádlott védőjének enyhítésre irányuló fellebbezése és a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés ugyanakkor nem megalapozott.

[117] Az elsőfokú bíróság az ítélete 54. oldal utolsó bekezdésétől az 55. oldal második bekezdéséig alapvetően helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, a másodfokú bíróság azonban azokat a következőkkel tartja szükségesnek kiegészíteni. A másodfokú bíróság meggyőződése szerint – az ügyészség álláspontjával ellentétben – az elsőfokú bíróság egyik vádlott esetében sem értékelte eltúlzott súllyal enyhítő körülményként a vádlottnak fel nem róható, az elévülési időt elérő időmúlást, melynek nyomatakát az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt egy év tovább növeli. További enyhítő körülményként szükséges értékelni valamennyi vádlott esetében a büntetőeljárás súlya alatt eltöltött igen hosszú időt. A II-IV. és VI. r. vádlottak esetében további enyhítő körülmény, hogy szolgálati feladataikat jó szinten látták el. A VII. r. vádlott esetében enyhítő körülményként értékelendő a bűnsegédi minősége, melynek súlya ugyanakkor a bűncselekményben betöltött jelentősebb, aktívabb szerepére figyelemmel kisebb. Az V. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként indokolt figyelembe venni a vádlott büntetlen előéletét, jelentős nyomattal a megromlott egészségi állapotát, és azt, hogy alkalmazottként, munkáltatójával fennálló függőségi viszonyban követte el a cselekményt. A védői fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel a másodfokú katonai tanács utal arra, hogy a rendőr vádlottak esetében a büntetlen előélet enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, mivel a bűncselekményt olyan beosztás felhasználásával követték el, amelyben a büntetlen előélet alkalmazási feltétel volt.

[118] A másodfokú bíróság az ügyészség álláspontját osztva további súlyosító körülményként tartja szükségesnek értékelni az I. r. vádlott esetében a központi, vezető, kezdeményező szerepét, és a rendőr vádlottak esetében azt, hogy olyan bűncselekményt követtek el, amelyet meg kellett volna akadályozniuk, melynek nyomatéka a közélet tisztaságát sértő bűncselekmények esetében különösen jelentős. Az I., III-VII. r. vádlottak esetében súlyosító körülmény a hosszú időn keresztül történő, kitartó elkövetés is. Az I. r. vádlott esetében a hivatali vesztegetéses cselekmények tekintetében súlyosító körülmény a bünszövetségben és az üzletszerűen történő elkövetés is.

[119] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési célok maradéktalan elérése végett a XI. r. vádlott kivételével valamennyi vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges. A II., IV. és VII. r. vádlottak esetében a kiszabott szabadságvesztés tartama a Btk. 80. § (1) bekezdésében rögzített bünteteskiszabási elveknek minden tekintetben megfelel, az enyhítő körülményekre – különös tekintettel a cselekmény elkövetése óta eltelt és a vádlottak által a büntetőeljárás hatálya alatt töltött jelentős időre – figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetések középértékhez igazodó súlyosítása nem indokolt, ugyanakkor a fentiek szerint kiegészített súlyosító körülmények számára és nyomatékára tekintettel a másodfokú bíróság a büntetés enyhítésére sem látott lehetőséget.

[120] A másodfokú bíróság megítélése szerint azonban az I., III., V., VI. és X. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés az előzőekben kiegészített enyhítő körülmények számára és nyomatékára, különös tekintettel a jelentős időmúlásra és a büntetőeljárás hatálya alatt töltött időre, eltúlzottan súlyos. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy e vádlottak esetében a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés is elégséges. Ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát – a III., VI. és X. r. vádlottak vonatkozásában a Btk. 82. § (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontjának alkalmazásával – az ítéleti belső arányosság követelményét szem előtt tartva az I. r. vádlott esetében 3 évre, a III. r. vádlott esetében 2 évre, az V. r. vádlott esetében 1 év 4 hónapra, a VI. r. vádlott esetében 1 év 6 hónapra, a X. r. vádlott esetében 1 évre enyhítette.

[121] Helyesen ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy a büntetés célja az I. r. vádlott esetében kizárólag végrehajtandó szabadságvesztéssel érhető el, figyelemmel az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára, kitartó elkövetésére, továbbá az I. r. vádlott bűncselekmények elkövetésében betöltött vezető szerepére. A másodfokú bíróság a III. r. vádlott esetében ugyanakkor a szabadságvesztés 2 évre történő enyhítésére, a jelentős időmúlásra, a büntetőeljárás hatálya alatt töltött hosszú időre, rendezett életvitelére, kiskorú gyermeke irányába fennálló tartási kötelezettségére figyelemmel a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján lehetőséget látott a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére. Ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A kellő visszatartás érdekében a próbaidő tartamát a Btk. 85. § (2) bekezdése alapján a törvényi maximumban határozta meg.

[122] Megalapozottan jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy II., IV-VII. és X. r. vádlottak esetében a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésével is elérhetőek. A vádlottak személyi körülményeire, így arra, hogy valamennyien rendezett életkörülmények között élnek, a X. r. vádlott kivételével állással rendelkeznek és egy vagy több kiskorú gyermek tartásáról, neveléséről gondoskodnak; valamint a jelentős időmúlásra figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtása a büntetési célok elérése érdekében esetükben nem indokolt. A II., IV., VI., VII. r. vádlottak esetében a próbaidő tartama a törvény rendelkezéseinek megfelel, az V. és X. r. vádlottak esetében azonban a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a vádlottak kedvező személyi körülményeire figyelemmel a speciális és generális prevenciók célok eléréséhez a szabadságvesztés rövidebb tartamú próbaidőre történő felfüggesztése is elegendő. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatva az V. és X. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét egyaránt 2-2 évre enyhítette.

[123] Az elsőfokú katonai tanács a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról valamennyi vádlott esetében törvényesen rendelkezett. A bíróság az I. r. vádlott indítványára figyelemmel rámutat arra, hogy a Btk. 38. § (3) bekezdésében szabályozott „feles kedvezmény” alkalmazhatóságát a jogszabályhely különös méltánylást érdemlő esetben teszi lehetővé. E körben a bírói

gyakorlat [melyekre többek között a BH 1999.400., BH 1999.242., BH 1998.314. és BH 2000.45. számú eseti döntések adnak iránymutatást] többek között az eset körülményeinek, a bűnösség fokának, a sértett esetleges provokációjának, valamint a terhelt előéletének, életvezetésének, életkorának és egészségi állapotának az együttes vizsgálatát kívánja meg. Jelen büntetőügyben megállapítható, hogy az I. r. vádlott volt az, aki vezető szerepet töltött be a bűncselekmények elkövetésében, így bűnössége magasabb fokúnak tekinthető. Ezen túl az elkövetett bűncselekmények jellege, az elkövetés módja és körülményei, azaz az éveken keresztül, szervezett módon, kiszolgáltatott helyzetben lévő személyeket érintően történő elkövetés és a megbánás hiánya összességében azt eredményezték, hogy a bíróság nem tudott olyan különös méltánylást érdemlő körülményt feltárni, amely a kedvezmény alkalmazhatóságát az I. r. vádlott esetében lehetővé tette volna.

[124] A III. r. vádlott szabadságvesztésének felfüggesztésére figyelemmel a III. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásáról a Btk. 38. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alapján, az előzetes fogvatartásban töltött idejének beszámításáról a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetére rendelkezett.

[125] Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a törvény rendelkezéseinek megfelelt, azonban az I-IV. és VII. r. vádlottak előzetes fogvatartására vonatkozó adatok pontosításra szorulnak. A Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya 2015. február 23. napján kelt, 5. Nyom.101/2015. számú végzésével az I. r. vádlott őrizetét rendelte el, majd a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 25. napján kelt, Kbny.II.2/2015/2. számú végzésével az I. r. vádlott letartóztatását rendelte el. A Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya 2015. február 23. napján kelt, 5. Nyom.101/2015. számú végzésével a II. r. vádlott őrizetét rendelte el, majd a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 25. napján kelt, Kbny.II.5/2015/2. számú végzésével a II. r. vádlott letartóztatását rendelte el. A Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya 2015. február 23. napján kelt, 5. Nyom.101/2015. számú végzésével a III. r. vádlott őrizetét rendelte el, majd a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 25. napján kelt, Kbny.II.4/2015/2. számú végzésével a III. r. vádlott letartóztatását rendelte el. A Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya 2015. február 23. napján kelt, 5. Nyom.101/2015. számú végzésével a IV. r. vádlott őrizetét rendelte el, majd a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 25. napján kelt, Kbny.II.3/2015/2. számú végzésével a IV. r. vádlott letartóztatását rendelte el. A Központi Nyomozó Főügyészség Kaposvári Regionális Osztálya 2015. február 23. napján kelt, 5. Nyom.101/2015. számú végzésével a VII. r. vádlott őrizetét rendelte el, majd a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 25. napján kelt, Kbny.II.6/2015/2. számú végzésével a VII. r. vádlott letartóztatását rendelte el. Az I-IV. és VII. r. vádlottak letartóztatását a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. július 21. napján kelt, Kbny.II.14/2015/5. számú végzésével megszüntette, és az I-IV. r. vádlottak házi őrizetét és a VII. r. vádlott lakhelyelhagyási tilalmát rendelte el. A másodfokú bíróság az előzetes fogvatartására vonatkozó adatokat a rendelkező részben foglaltak szerint ennek megfelelően pontosította.

[126] A cselekmény jellegére és elkövetési körülményeire figyelemmel nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó

szabadságvesztére ítélt I. r. vádlottat a közügyek gyakorlásától eltiltotta és a rendfokozatára méltatlanná vált II., IV. és VI. r. vádlottakat lefokozásra ítélte. Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés helyett a rendfokozatára méltatlanná vált vádlottat a Btk. 137. § (2) bekezdése alapján lefokozásra ítélte.

[127] Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakat pénzbüntetésre is ítélte, ugyanakkor annak jogszabályi alapját az indokolásában helytelenül jelölte meg. Figyelemmel arra, hogy a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmények miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélt vádlottak megfelelő jövedelemmel, illetve vagyonnal rendelkeztek, a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján velük szemben a pénzbüntetés kiszabása nem volt mellőzhető. A pénzbüntetés kiszabását így módon – az elsőfokú bíróság indokolásával ellentétben – elsődlegesen nem a Btk. 33. § (3) bekezdése, hanem a Btk. 50. § (2) bekezdése alapozta meg. A pénzbüntetés napi tételeinek száma a III. r. vádlott kivételével valamennyi vádlott esetében igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához és megfelel a belső arányosság követelményének, így annak súlyosítása a III. r. vádlott kivételével nem indokolt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kiegészített súlyosító körülményekre figyelemmel a III. r. vádlott tekintetében indokoltá vált a pénzbüntetés napi tételeinek számának megemlése. Ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a pénzbüntetés napi tételeinek számát 400 napi tételre súlyosította. Az így megállapított napi tételek számát tükrözi megfelelően a bűncselekmény tárgyi súlyát. Az elsőfokú bíróság a vádlottak vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyainak megfelelően határozta meg a pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összeget. A II. és III. r. vádlottak személyi körülményeiben az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett, okiratokkal alátámasztott változásokra figyelemmel – így a II. r. vádlott esetében arra, hogy kiskorú gyermeke rendszeres orvosi és napi szintű gyógyszeres kezelésre, pszichológusi segítségre szorul, a velük közös háztartásban élő, vállmütéten átesett apósát feleségével szintén segíteniük kell, illetve havi 1685 euro hitelt törlesztenek, míg a III. r. vádlott esetében arra, hogy nemzetközi tehergépkocsi-vezetőként havi bruttó 149.000,- forint jövedelemre tesz szert – a másodfokú katonai tanács az egy napi tételnek megfelelő összeg súlyosítására nem látott lehetőséget. A pénzbüntetés átváltoztatásáról szóló rendelkezés valamennyi vádlott esetében törvényes. A fellebbviteli bíróság a III. r. vádlott tekintetében a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról a Btk. 51. §-a szerint rendelkezett. A részletfizetés engedélyezése valamennyi vádlott esetében törvényes és igen méltányos.

[128] Helyesen döntött az elsőfokú katonai tanács akkor is, amikor az I. r. vádlottal szemben az adott vagyoni előny összegének, míg a III., VII. és X. r. vádlottal szemben a bűncselekmény elkövetéséből származó, azaz a kapott vagyoni előny összegének erejéig vagyoneklobzást alkalmazott. Ugyanakkor figyelemmel arra, hogy kétséget kizáróan azt lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott a III. r. vádlott részére 850.000,- forint, a VII. r. vádlott részére 250.000,- forint, a VIII. és IX. r. vádlottak részére összesen 1.500.000,- forint, a X. r. vádlott részére pedig 100.000,- forint összegű vagyoni előnyt adott, az I. r. vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdés f) pontja alapján mindösszesen 2.700.000,- forint összeg erejéig, míg a X. r. vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján 100.000,- forint összeg erejéig van helye vagyoneklobzásnak. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyoneklobzás összegét az átadott vagyoni előny összegének, míg a X. r. vádlottal szemben elrendelt vagyoneklobzás összegét a kapott vagyoni előny összegének megfelelően csökkentette.

[129] Helyesen ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy a XI. r. vádlott esetében a bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben értékelve, a bűncselekmény tárgyi súlyát, a bűnösség fokát és a vádlott társadalomra veszélyességét is figyelembe véve a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok eléréséhez a Btk. 82. § (3) bekezdése alapján szabadságvesztés helyett pénzbüntetés kiszabása szükséges és elégséges. A fellebbviteli bíróság a felmentő rendelkezés ellenére is úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek száma igazodik megfelelően a XI. r. vádlott cselekményének tárgyi súlyához, az egy napi tételnek megfelelő, törvényi minimumhoz közelítő összeg a vádlott személyi körülményeihez, így a pénzbüntetés enyhítésére törvényes indokot nem látott. A XI. r. vádlott esetében a részletfizetés engedélyezése szintén törvényes.

[130] A IV. r. vádlott védőjének a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól történő mentesítésére irányuló indítványa kapcsán a másodfokú bíróság rámutat, hogy a Btk. 102. §-a az előzetes mentesítést az érdemességhez köti, melynek megállapíthatósága kapcsán az ítélkezési gyakorlat a következő szempontokat alakította ki. Az érdemességet megalapozhatják a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények [BJD 8779.], a felfüggesztés feltételeinek fennállása azonban önmagában még nem jelenti az érdemesség meglétét, az előzetes mentesítés egy további kedvezményt jelent. Az érdemesség vizsgálata során a bűncselekmény tárgyi súlyát, a bűnösség fokát, az elkövetés körülményeit és indítékát, az elkövető személyiségét, életvezetését, az elkövetés és az eltelt idő közötti magatartását, az okozott sérelem jóvátételét és a sértetti közrehatást egybevetve kell állást foglalni [BJD 9986]. Kétségtelen, hogy ismert olyan gyakorlat, amely szerint a megszűnt hivatásos szolgálati viszonyra tekintettel alapvetően lehetőség van az előzetes mentesítés alkalmazására [Kúria Bhar. 222/2019/19. számú eseti döntés], azonban jelen esetben több körülmény is az ezzel ellentétes döntés irányába hat. Az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően alapvetően a terhelt személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő. Arról van szó, hogy a kiszabott büntetése mellett igényli-e a személyére háruló, a büntetett előélethez fűződő hátrányos következményeket is [BH 2018. 135.].

[131] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a IV. r. vádlott ugyan rendezett életkörülmények között él és egy kiskorú gyermeke tartásáról gondoskodik, de jelentős tárgyi súlyú, a közélet tisztasága elleni bűncselekményt követett el, amelyet a rendőrség hivatásos állományú tagjaként éppen, hogy meg kellett volna akadályoznia. Fokozottabb társadalomra veszélyességére utal, hogy a terhére rótt bűncselekményt ráadásul őrsparancsnokként valószínűsítette meg, mely vezetői pozíciójával súlyosan visszaélt, továbbá, hogy a bűncselekményt kitartó módon, hosszú időn keresztül követte el. Bár a vádlott valóban büntetlen előéletű, a büntetlen előélet a szolgálati jogviszonyának feltétele volt, ezen túl megállapítható, hogy a szolgálati ideje alatt két alkalommal fenytve is volt. A bűncselekmény elkövetése óta a IV. r. vádlottal szemben újabb büntetőeljárás nem indult, ugyanakkor a bűncselekményével összefüggésben semmilyen megbánást nem tanúsított. A IV. r. vádlott a rendelkezésre álló adatok alapján egyéni vállalkozóként dolgozik, ekként történő boldogulását a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a büntetett előélethez

fűződő hátrányos jogkövetkezmények nem akadályozzák. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a IV. r. vádlottat az előzetes mentesítésre nem tartotta érdemesnek.

[132] A X. r. vádlott esetében ugyanakkor a másodfokú bíróság az előzetes mentesítésre való érdemességet a fentiekben részletezett szempontok vizsgálata alapján megállapíthatónak találta. A X. r. vádlott a IV. r. vádlottal ellentétben polgári személyként és jóval rövidebb időn át követte el a bűncselekményt, a terhére rótt adattovábbítások számából is kitűnő módon cselekménye tárgyi súlya kisebb. A X. r. vádlott társadalomra veszélyességének kisebb fokára, a jelentős időmúlásra és a büntetőeljárás hatálya alatt töltött igen hosszú időre, továbbá arra figyelemmel, hogy a vádlott képzettségének és szakmai tapasztalatának megfelelő elhelyezkedését a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól történő mentesítése jelentős mértékben elősegítené, a másodfokú bíróság a vádlottat az előzetes mentesítésre érdemesre találta. Ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a X. r. vádlottat a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól előzetesen mentesítette. A Btk. 102. § (2) bekezdése alapján az előzetes mentesítés hatályát veszti, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik.

[133] A másodfokú bíróság a IV. és XI. r. vádlott büntetésének halmazati büntetésként történő feltüntetését mellőzte, mivel a büntetés kiszabására velük szemben egy bűncselekmény miatt került sor.

[134] Járulékos kérdésként az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a bűnjelekről azzal, hogy a fellebbviteli bíróság az ítélet 56. oldalának 7. és 8. bekezdéseinek jogszabályi hivatkozását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint az iratok részeként történő kezelés vonatkozásában a Be. 204. § (1) bekezdés a) pontjára, (2)-(3) bekezdéseire, illetve a kiadás tekintetében a Be. 321. § (1) bekezdésére, míg a lefoglalt dolgok visszatartása vonatkozásában a Be. 323. § (1) bekezdésére történő hivatkozásra pontosítja.

[135] Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonekobbzásba a vádlottól korábban 3.433.000,- Ft értékben lefoglalt és időközben 900.000,- forintért értékesített gépjárművet oly módon rendelte beszámítani, hogy a vagyonekobbzás összegét teljes egészében megfizetettnek tekintette, a fennmaradó összeget pedig az I. r. vádlottnak kifizetni rendelte. A Be. 319. § (6) bekezdése alapján a lefoglalt dolog értékesítéséből befolyt ellenérték a lefoglalt dolog helyébe lép. Ilyen esetben az elkobbzást vagy a vagyonekobbzást a dolog helyébe lépő ellenértékre kell elrendelni. A törvény kötelező rendelkezése értelmében tehát a vagyonekobbzást a gépjármű értékesítéséből befolyt ellenértékre kell elrendelni, a vagyonekobbzásba a jelentős értékcsökkenés ellenére is kizárólag a 900.000,- forintos vételár beszámításának van helye. A másodfokú katonai tanács ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és az I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonekobbzás összegébe a Be. 319. § (6) bekezdése alapján a vádlottól korábban lefoglalt és időközben értékesített gépjármű 900.000,- forintos vételárát rendelte beszámítani, továbbá a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírói Letéti Csoportjának fizetési felhívására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte.

[136] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a bűnösnek kimondott vádlottakat a Be. 574. § (4) bekezdése alapján külön-külön kötelezte a bűnügyi költség megfizetésére, azonban az eljárás során összesen, illetve az egyes vádlottak vonatkozásában felmerült bűnügyi költség összegét tévesen állapította meg. A másodfokú bíróság rámutat, hogy a Be. 574. § (2) bekezdése alapján a vádlottat csak azzal a cselekménnyel vagy a tényállással azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a bűnösségét vagy a felelősségét megállapították. A Be. 574. § (3) bekezdése alapján a vádlottat nem lehet kötelezni annak a bűnügyi költségnek a viselésére, amely - nem az ő mulasztása folytán - szükségtelenül merült fel, vagy amelynek viselésére a törvény alapján mást kell kötelezni. A másodfokú katonai tanács ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és az eljárás során felmerült 1.552.689,- forint bűnügyi költségéből a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján az I. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével a vonatkozásában felmerült – 128.733,- Ft, a II. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével és szakértői díjjal a vonatkozásában felmerült – 16.852,- forint, a III. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével, szakértői díjjal és kirendelt védői díjjal a vonatkozásában felmerült – 93.908,- forint, a IV. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével és szakértői díjjal a vonatkozásában felmerült – 43.174,- forint, az V. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével és a kirendelt védői díjjal a vonatkozásában felmerült – 414.065,- forint, a VI. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével és a kirendelt védői díjjal a vonatkozásában felmerült – 71.358,- forint, a VII. r. vádlottat – a tanúk útiköltségével, a szakértői díjjal és a kirendelt védői díjjal a vonatkozásában felmerült – 326.474,- forint, a X. r. vádlottat – a kirendelt védői díjjal a vonatkozásában felmerült – 273.760,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte. A fennmaradó bűnügyi költségről a Be. 574. § (2) és (3) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

[137] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság az I-VII., X. és XI. r. vádlottak tekintetében – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[138] A másodfokú eljárásban az V. és VII. r. vádlottak kirendelt védőjének működésével kapcsolatban 55.050,- forint bűnügyi költség merült fel, melyből 27.525,- forint megfizetésére a másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése és – a Be. 589. §-ára figyelemmel – a Be. 574. § (4) bekezdése alapján a VII. r. vádlottat kötelezte, míg a fennmaradó 27.525,- forint tekintetében a Be. 613. § (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy azt – az V. r. vádlott eredményes fellebbezésre tekintettel – az állam viseli.

[139] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén, a fellebbezési jog a Be. 615. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontján alapszik.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes sk.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados sk.
főhadnagy sk.

Dr. Kálmánczi Antal János hb.

előadó bíró

bíró

[140] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 41.Kb.107/2017/147. számú ítélete Terhelt1 I. r., terhelt2 volt rendőr főtorzszászlós II. r., terhelt3 volt rendőr főtorzszászlós III. r., terhelt4 volt rendőr alezredes IV. r., Terhelt5 V. r., terhelt6 volt rendőr főtorzsőrmester VI. r., Terhelt7 VII. r., Terhelt10 X. r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással 2020. október 30. napján jogerős és a fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2020. október 30.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes sk.

a tanács elnöke

[141] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.14/2020/46. számú ítélete Terhelt11 XI.r. vádlott vonatkozásában 2020. november 17. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2020. november 23.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes sk.

a tanácselnöke

a kiadmány hitelül: